

Mạnh Bà - Một Đoạn Nghiệt Duyên

Contents

Mạnh Bà - Một Đoạn Nghiệt Duyên	1
1. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 1: Nợ Máu	1
2. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 2: Rời Đi	3
3. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 3: Gặp Gỡ	5
4. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 4: Lưu Lại Tiểu "Thần Thần"	6
5. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 5: Hạnh Phúc Đơn Giản	7
6. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 6: Trung Thu - Đỉnh Ước	9
7. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 7: Tiếng Tiêu	10
8. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 8: Hồi Phục Kí Ước	12
9. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 9: Lựa Chọn(1)	13
10. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 10: Biến Mất	14
11. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 11: Đoàn Tụ	16
12. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 12: Thành Thân	18
13. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 13: Cuối Cùng Chẳng Là Ai?	19
14. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 14: Cuối Cùng Chẳng Là Ai? (2)	21
15. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 15: Mang Thai	22
16. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 16: Mang Thai (2)	23
17. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 17: Nước Mắt Là Vì Ai?	24
18. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 18: Tình Cảm Của Chúng Ta, Ngàn Năm Trước Vốn Đã Không Còn?	26
19. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 19: Tình Cảm Của Chúng Ta, Ngàn Năm Trước Vốn Đã Không Còn	28
20. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 20: Kết Thúc	29

Mạnh Bà - Một Đoạn Nghiệt Duyên

Giới thiệu

Chắc hẳn ai cũng biết dưới âm phủ có Mạnh Bà Và nàng là chính là người đương nhiệm Mạnh Bà đời thứ chín Tình cờ gặp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-ba-mot-doan-nghiet-duyen>

1. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 1: Nợ Máu

” Mẹ, mẹ nấu canh ngon như thế, sau này bảo Tiểu Thất làm sao có thể nấu ngon hơn mẹ được đây?”

Tương truyền rằng, con người sau khi chết linh hồn sẽ đến một nơi gọi là Hoàng Tuyền, đi qua cây cầu mang tên Nại Hà, đi thêm một đoạn nữa sẽ đến được Vọng Hương Đài. Ở nơi đây, những linh hồn nào được phép

đầu thai sẽ phải uống một chén canh để quên hết quá khứ, bắt đầu một kiếp sống mới. Chén canh đó người đời gọi là Mạnh Bà thang, do chính tay Mạnh Bà điều chế.

Người xưa cũng nói rằng, Mạnh Bà là một bà lão cực kì xấu xí, suốt hàng nghìn năm luôn ở Đài Vọng Hương nấu canh, không ra khỏi chốn âm u của cõi chết. Thế nhưng, sự thật... lại không giống như thế.

” Chỉ cần con cố gắng học, sau này nhất định sẽ nấu ngon hơn mẹ thôi”

Nữ nhân một thân hồng y rực rỡ, làn tóc tinh tế xõa dài tinh tế đến thắt lưng, môi đào khê cười khiến nàng càng tăng thêm phần quyến rũ, từng ngón tay thon dài không ngừng chuyển động chăm chú khuấy đều nồi canh lớn, ánh mắt đầy vẻ phong tình, dịu dàng nhìn hài tử trước mặt.

” Con không tin, làm sao có thể?”

Nữ hài nhanh chóng bịt môi ủy khuất, bảo nàng nấu ngon hơn mẹ, có mà đi nằm mơ.

” Con là Mạnh Bà đời thứ chín, sau này canh cũng sẽ do con nấu, không ngon cũng phải ngon”.

” Tiểu Thất đã biết”.

— * — * — * — * —

” Tiểu Thất, con mau ra xem, hôm nay chúng ta có đồ ăn ngon rồi đây”.

Nghe được lời mẹ gọi, Tiểu Thất nhanh chóng lao ra khỏi phòng, ngáp dài một tiếng rõ to, cái mũi cũng bắt đầu theo đó mà ngửi khắp nơi.

” Mẹ nói đồ ăn ở đâu, Tiểu Thất không thấy nha?”

Hạnh nhân to tròn liếc tới liếc lui vẫn không nhìn thấy đồ ăn ngon, mẹ lại lừa gạt Tiểu Thất.

” Ở đây chứ đâu, con nhìn kĩ vào xem”

Đưa mắt nhìn theo ngón tay mẫu thân, một linh hồn xấu xí đang run sợ cầm cập đứng trước cửa lớn, thân thể gầy gò ốm yếu giống như vừa phải trải qua một cơn bạo bệnh rồi từ giả hồng trần để đến nơi đây.

” Mẹ nói là hắc, thức ăn?”

Mạnh Bà gật đầu một cái, thay cho câu trả lời, nguyệt mâu vẫn dán lên món ăn mà lâu rồi nàng vẫn chưa được thưởng thức.

” Nhưng, nhưng hắc không ngon,... xấu xí...”

” Mẹ con ta bị đói lâu như thế, hôm nay có đồ ăn là may mắn rồi, xấu xí có quan trọng bằng bụng đói à?”

” Nhưng...”

Chưa kịp nói dứt câu, Mạnh Bà liền hiện về nguyên hình, nàng nguyên thân là một con mãng xà tinh, tu luyện nghìn năm mới thành người, được Diêm Vương sủng ái kết thành huynh muội ngày ngày phải làm việc cực nhọc. Quanh năm chỉ được ăn thịt những linh hồn không được phép đầu thai, nhưng số lượng đó rất ít, hôm nay may mắn có một người, dù đẹp hay xấu no bụng vẫn là trên hết.

” Mẹ à, tên này sao chẳng có tí thịt nào cả? Chỉ toàn là xương là xương”.

Tiểu Thất nhìn vào bát canh trên tay, thở dài một hơi, chum môi cố gắng nuốt hết vào bụng.

” Tiểu Thất ngoan, để mẹ tìm thêm thịt nhừ cho con, biết làm sao được hắc bị tra khảo lâu như thế, làm gì còn thịt.”

Mạnh Bà cầm lấy chiếc muống bạc, đảo một vòng quanh nồi, tìm thịt nhừ bỏ vào bát của hài tử, Diêm Vương cũng thật quá đáng hành hạ hắc như thế, mẹ con nàng làm gì có thịt mà ăn chứ.

” Xin hỏi nơi đây có phải là Vọng Hương Đài?”

Nghe được âm thanh lạ, Mạnh Bà buông chiếc muống xuống bàn, nhẹ nhàng phi thân đến nơi kẻ vừa nói chuyện

” Ai nha, chẳng phải hôm nay ta đã tiễn hết những vong hồn được phép đi đầu thai rồi sao? Sao vẫn còn sót lại một người thế này?”

Ngọc thủ nhanh chóng lật sổ sinh tử xem xét thân phận người đứng trước mặt, ngạc nhiên thay trong sổ lại không có thông tin gì về hắn, chẳng lẽ hắn... không phải oan hồn. Nàng ngẩn đầu lên nhìn một lượt, nam nhân trong bộ áo cà sa, dương thủ chấp lại yên vị để trên ngực, thần thái ung dung không có vẻ gì sợ sệt.

” Người là ai, không phải oan hồn lại dám đến nơi này của ta? Thật to gan lớn mật”

Mạnh Bà nở nụ cười quyến rũ, gương nhan kẻ sát mặt của nam nhân, hơi thở ám muội nhẹ nhàng thổi vào vành tai của y

” Hay là người muốn nếm thử... mùi vị... nhi nữ tư tình, hửm?”

” Xin thí chủ tự trọng, bản tăng không may đi lạc vào nơi đây, bên ngoài lại gió lớn không cách nào trở về. Cho nên muốn xin ở nhờ một lát, chờ đến khi bão cát qua đi, bản tăng sẽ, sẽ tìm đường quay trở về tự”

” Haha, ở nhờ. Người không biết kẻ đến nơi ở của Mạnh Bà hầu hết là một đi không trở lại sao? Nếu muốn trở lại trừ phi...làm người của ta một đêm, Mạnh Bà ta sẽ cho người con đường sống?Thế nào?”

Nàng vươn tay đẩy nam nhân xuống mặt bàn, bàn tay luồn vào áo y, nhẹ nhàng xoa nắn thân thể cường tráng

” Không ngờ, một hòa thượng như người lại có thể quyến rũ như thế. Thật là uổng phí..”

Dứt lời, một cảm giác đau rát lan tỏa khắp lòng bàn tay, hắn không phải hòa thượng bình thường, hắn....

” Yêu nghiệt to gan, để xem hôm nay bản tăng làm sao thu phục người”.

Hòa thượng thoát khỏi sức nặng cơ thể Mạnh Bà, một chưởng đánh úp vào ngực nàng, vì không kịp phòng bị nàng bị một chưởng đá văng xuống đất, phun ra ngụm máu tươi ướt đầm vạt áo trước ngực

” Mẹ....”

Tiểu Thất núp sau cánh cửa, nhìn thấy mẫu thân bị thương, nước mắt rơi đầy mặt không tránh khỏi trận đau lòng, hét lên một tiếng.

Nghe tiếng con gái gọi mẹ, Mạnh Bà nhìn vào cánh cửa, nhẹ nhàng an ủi hài tử

” Tiểu Thất ngoan, con cứ ở trong đó, để mẹ xử lý xong tên hòa thượng này rồi vào với con”.

Gió càng lúc càng đến gần, nàng xoay người tránh khỏi một cước của nam nhân, thân thể bay lên hóa thành măng xà, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm nhằm vào kẻ khiến mình bị thương. Miệng há thật lớn muốn nuốt chửng hắn vào bụng.

Biết được suy nghĩ của nàng, y rút ra một con dao nhỏ trong người, dọc theo bàn tay cắt sâu vào trong thịt, máu tươi từng giọt chảy xuống, đúng lúc măng xà vừa đến, toàn bộ số máu bay đến bao lấy rắn lớn, hút trọn linh khí của nàng. Mạnh Bà... đã bị trói trong trận pháp máu.

##Phongtinh

2. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 2: Rời Đi

” Người dám giết Mạnh Bà, người nghĩ còn cơ hội thoát khỏi nơi này hay sao?”

Mạnh Bà đau đớn bất lực nằm trong trận pháp, hồng y rực rỡ nay chỉ còn lại một màu trắng nhợt nhạt, gắng gượng chút sức lực cuối cùng nhìn rõ kẻ đã giết được nàng.

” Bản tăng khi đặt chân đến nơi này đã biết không còn cơ hội quay về”.

” Đường đường là một la hán, lại uống phí công sức giết một yêu quái nhỏ bé như ta, càng không ngờ sẽ bị giam cầm suốt đời dưới 18 tầng địa ngục. Đáng sao?”

” Đáng”.

“Mẹ, mẹ làm sao thế này, đừng bỏ Tiểu Thất lại một mình, mẹ...mẹ ơi...”

Tiểu Thất tuy là đứa trẻ mới tám tuổi thế nhưng nàng cũng cảm nhận được chuyện gì sắp xảy ra. Mẫu thân nàng đã bị giam trong Hồng Liên Pháp, phạm là yêu tinh một khi bị máu của La Hán dùng để bày trận, cũng không tránh khỏi cái chết. Mà Mạnh Bà lại bị thương không thể kháng cự, nếu nàng chết đi sẽ bị hồn phi phách tán, không thể luân hồi.

” Thất nhi, mẹ xin lỗi. Mẹ không thể chăm sóc cho con được nữa, con phải nhớ kỹ không được oán hận, cũng không được tìm hòa thượng để trả thù. Phải sống cho thật tốt, có biết không?”

” Mẹ... đừng bỏ Tiểu Thất, mẹ....mẹ.....”

Dứt lời, Mạnh Bà dần dần tan biến vào khoảng không, gió cát lại một lần nữa nổi lên. Mạnh Bà đời thứ 8 đã bị một kẻ đột nhập giết chết, để lại Mạnh Bà đời thứ 9 “Tiểu Thất”.

Sổ sinh tử Diêm Vương đã ghi lại, Vô Trần kẻ đã dùng Hồng Liên Pháp giết chết Mạnh Bà, đột nhập Diêm Giới, đã được giải đến Diêm La Điện thẩm vấn, chịu mọi sự hành hạ, mãi mãi bị giam cầm, không thể luân hồi.

” Người dám giết Mạnh Bà, người nghĩ còn cơ hội thoát khỏi nơi này hay sao?”

Mạnh Bà đau đớn bất lực nằm trong trận pháp, hồng y rực rỡ nay chỉ còn lại một màu trắng nhợt nhạt, gắng gượng chút sức lực cuối cùng nhìn rõ kẻ đã giết được nàng.

” Bần tăng khi đặt chân đến nơi này đã biết không còn cơ hội quay về”.

” Đường đường là một đại sư cao cao tại thượng, lại uống phí công sức giết một yêu quái nhỏ bé như ta, càng không ngờ sẽ bị giam cầm suốt đời dưới 18 tầng địa ngục. Đáng sao?”

” Đáng”.

“Mẹ, mẹ làm sao thế này, đừng bỏ Tiểu Thất lại một mình, mẹ...mẹ ơi...”

Tiểu Thất tuy là đứa trẻ mới tám tuổi thế nhưng nàng cũng cảm nhận được chuyện gì sắp xảy ra. Mẫu thân nàng đã bị giam trong Hồng Liên Pháp, phạm là yêu tinh một khi bị máu của hòa thượng có tu vi cao thâm dùng để bày trận, cũng không tránh khỏi cái chết. Mà Mạnh Bà lại bị thương không thể kháng cự, nếu nàng chết đi sẽ bị hồn phi phách tán, không thể luân hồi.

” Thất nhi, mẹ xin lỗi. Mẹ không thể... chăm sóc... cho... con được nữa, con phải nhớ kỹ đừng... ba..o giờ tin... vào nam nhân, cũng đừng đem... trái tim của bản thân... mình trao đi. Nam nhân trong thiên hạ không kẻ nào là thật lòng với con đâu...”

” Mẹ... đừng bỏ Tiểu Thất, mẹ....mẹ.....”

Dứt lời, Mạnh Bà dần dần tan biến vào khoảng không, gió lại một lần nữa nổi lên. Mạnh Bà đời thứ 8 đã bị giết chết, để lại Mạnh Bà đời thứ 9 “Tiểu Thất”.

Mạnh Bà chết đi, Vọng Hương Đài cũng chỉ còn mỗi mình Tiểu Thất, tên hòa thượng giết chết mẫu thân nàng cũng đã bị giải đi, kết cuộc của hán ra sao, nàng cũng không rõ.

- __*__*__*__-

500 năm sau

” Thất Thất, con muốn rời khỏi đây thật sao?”

Diêm Vương bất đắc dĩ nhìn Tiểu Thất, không khỏi thở dài một hơi, thời gian đã qua lâu như thế nhưng cái chết của Mạnh Bà vẫn còn canh cánh trong lòng nàng, quả là một đứa bé đáng thương.

” Thất nhi muốn đến nhân gian chơi một chuyến, ở Diêm Giới lâu quá thật sự rất nhàm chán. Hơn nữa Mạnh Bà Thang cũng đã nấu sẵn, chỉ cần để Hoa Hoa tủy cho các linh hồn uống là được rồi nha”

Đôi mắt ngắn lệ đáng thương nhìn lão Diêm Gia, hai tay bầu lấy vạt áo y ra sức cầu xin, nàng không tin Diêm Vương dễ mềm lòng như thế lại không đồng ý.

” Thôi được, chơi xong nhớ nhanh trở về. Còn nữa, không được gây chuyện, phải bảo vệ bản thân, có biết chưa?”

Lão Diêm Vương lắc đầu ủ rũ, ngay cả Thất Nhi cũng muốn đi, ở Diêm Giới âm u này, còn ai chơi đùa với lão đây. Thật sự rất đau lòng a, thế nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại bảo con bé ở đây thì rất tội nghiệp, đành cho nó ra ngoài một chuyến cảm nhận nhân gian, khi chán rồi sẽ quay trở về. Thế nhưng, cũng chính suy nghĩ ấy đã làm lão hối hận về sau.

” Thất nhi đã lớn, có thể chăm sóc cho bản thân, Diêm thúc thúc cứ yên tâm”.

##Phongtinh

3. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 3: Gặp Gỡ

Những cánh hoa bỉ ngạn nở rộ, màu đỏ chói rực rỡ lung linh dưới ánh mặt trời. Mỗi cánh hoa là một nỗi tang thương, lạnh lẽo ai oán.

Tiểu Thất vẫn cứ xinh đẹp như vậy, nàng đến nhân gian này đã hơn ngàn năm, dùng hết sức cùng pháp lực của mình chăm sóc đồng hoa bỉ ngạn, giờ đây những đóa hoa rực rỡ ấy đã nở hoa, sắc đỏ nhuộm cả một vùng rộng lớn.

Bàn tay nhỏ nhắn ngắt từng cánh bỉ ngạn, ai ai cũng biết bỉ ngạn là một loài hoa độc, nhưng nàng lại thích dùng nó, dùng thứ độc được ấy làm cho con người ta hạnh phúc. Mỗi lần Hoa Yêu đến đây, ánh mắt u oán nhìn nàng, trách nàng bỏ y một mình ở Vọng Hương đối mặt với biết bao linh hồn khiến nàng ta không tìm được nam nhân, tìm mọi cách khuyên nhủ nàng quay về, nhưng cứ mỗi lần như thế đều y như rằng sẽ thất bại mà bỏ đi.

Tiểu Thất biết nàng ích kỷ với Hoa Yêu, cảm thấy có lỗi với nàng nhưng nàng không muốn về nơi đó, nơi mẫu thân đã rời xa nàng vĩnh viễn.

Giữa đồng hoa bỉ ngạn rộng lớn, không ai biết thân thể Tiểu Thất là ai, cũng không biết đến đồng hoa của nàng, họ chỉ truyền tai nhau có một tiên nữ tên Ngọc Thất, sống trong ngôi nhà nhỏ trên núi, chỉ cần đáp ứng điều kiện của nàng, nàng sẽ cho người đó hạnh phúc với ý trung nhân trong mộng cảnh.

Dù là nam nhân hay nữ nhân đều đến tìm nàng rất nhiều thế nhưng cũng không mấy ai tìm được Tiểu Thất, chỉ khi nàng mở kết giới người có duyên mới có thể đặt chân vào đây, đưa cho nàng một giọt nước mắt chính mình, nàng sẽ giúp người đó sẽ đạt được tâm nguyện.

##

Vào ngày 30 mỗi tháng, nàng dùng Linh Ẩn thuật để che giấu đi nội lực cùng dung mạo hóa thân thành người bình thường đi xuống núi. Chỉ có như thế nàng mới được an toàn.

Trần Thanh Thành nổi tiếng với sự yên bình, nơi đây là rất thích hợp với những ai muốn quy ẩn, sống một cuộc sống giản dị. Tiểu Thất đi lòng vòng quanh trần lựa chọn một số vật dụng cần thiết sử dụng trong một tháng, sắp xếp gọn gàng trong giỏ, nàng nhanh chóng quay trở về nhà trúc.

Vừa đặt chân đến chân núi, mùi máu tanh xông xộc lên mũi. Kể từ khi mẹ nàng mất, Tiểu Thất tự nhủ với lòng không bao giờ đụng đến con người, thức ăn của nàng chủ yếu là hoa quả và không khí, muốn biết nàng vì sao không ăn các loại thịt khác à? Dĩ nhiên là do...nàng lười.

Mi tâm khê nhẩn lại, ấn kí hoa bỉ ngạn trên trán lại càng hiện rõ, lần theo vị tanh của máu Tiểu Thất nhìn thấy một tiểu hài tử nằm bất động trên cánh đồng hoa, xung quanh y là những thi thể màu xanh đen nằm la liệt trên nền đất. Cổ tức giận trong lòng dâng lên, đám người này thật to gan dám phá nát đồng hoa của nàng. Ngọc thủ vươn ra phất lên ống tay áo, bột hoa màu trắng rải xuống, đám thi thể phút chốc hóa thành tro, những bụi hoa bị giẫm nát cũng nhờ đó mà bỗng chốc tươi tốt trở lại. Hạnh mầu nhìn kẻ đầu xỏ gây ra chuyện, bực tức không nói nên lời, nhắc nhẹ làn váy di gót vào trong nhà, để mặc y nằm thoi thóp giữa màu đỏ rực của bỉ ngạn.

##Phongtinh

4. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 4: Lưu Lại Tiểu ” Thần Thần”

##

Ánh mặt trời dịu dàng rơi vào căn phòng nhỏ, tấm rèm màu hồng phấp phới tung bay theo làn gió, chậu bỉ ngạn bên cửa sổ cũng bắt đầu trở hoa, đang cuộn mình trong chăn ngủ ngon lành, bất chợt một mùi hương thoang thoảng làm Tiểu Thất bừng tỉnh giấc

” Bỉ Ngạn, bỉ ngạn của ta đã nở hoa.... haha”

Đập vào mắt nàng là màu đỏ tươi đầy quyến rũ, chậu hoa ngàn năm trước mẫu thân để lại cho nàng bây giờ đã nở, ôm chặt hoa vào trong ngực, một giọt lệ từ khóe mắt nàng lặng lẽ rơi xuống.

Cánh cửa mở ra, một đôi mắt nhỏ nhắn chăm chú nhìn nàng, hàng lông mi dày chớp chớp tỏ vẻ ngây thơ, gương mặt non nớt, sống mũi cao cao, đôi môi nhỏ nhắn trông thật đáng yêu. Dù tuổi còn nhỏ bắt quá không đến 10 nhưng lại có gương mặt yêu nghiệt như thế, lớn lên không biết sẽ làm đau lòng bao nhiêu cô nương nhà lành đây. Tiểu Thất đắm chìm trong suy nghĩ của mình bất chợt liên nhớ ra, tên tiểu tử này chính là kẻ phá hoại vườn hoa của nàng nha, lửa giận lại lần nữa được khơi dậy, ánh mắt sắc bén nhìn tiểu hài tử

” Người là ai? Sao có thể bước chân vào nơi đây, lại còn dám to gan phá hoại vườn hoa của ta?”

Nghe nàng chất vấn, tiểu nam hài lắc đầu một cái, rõ ràng là không liên quan đến mình, phá hoại hoa là do những thi thể hôm qua làm mà

” Người không hiểu ta nói gì à? Còn không mau trả lời”

Liên tục hết lắc đầu, lại gật đầu, Tiểu Thất tức giận phất tay áo, tiểu hài tử bị một chưởng bắt ngờ đánh văng ra xa, cả thân thể bắt đầu lăn xuống phía dưới cầu thang... bất động.

Một khắc trôi qua, nhìn người phía dưới không hề động đậy, tia bất an nổi lên trong lòng nàng, nhẹ nhàng phi thân đến bên cạnh y, dòng máu đỏ thẫm chảy ra từ trên trán làm nàng kinh sợ. Nàng ra tay quá nặng rồi sao? Thở dài một hơi, ôm ngang y dậy, đưa vào bên trong nhà.

Dạ Vô Thần nặng nề mở mắt, đầu đau như búa bổ, thân thể cố gắng ngồi dậy nhìn xung quanh. Một căn phòng nhỏ được bày trí đơn giản, trên cửa sổ đặt một chậu hoa bỉ ngạn cực kì chói mắt, mùi hương thoang thoảng của bỉ ngạn làm tinh thần Dạ Vô Thần càng thêm thoải mái.

” Tiểu tử, người tỉnh rồi à?”

Trước mặt y là một nữ nhân cực kì xinh đẹp, có thể nói từ khi lúc biết chuyện đến bây giờ, bản thân chưa bao giờ gặp qua người nào đẹp đến thế. Nàng vận một bộ bạch y, mái tóc xòa dài, gương nhan tuy không chút phấn son nhưng lại kinh diễm lòng người

” Tỷ tỷ”

” Hừm, người biết nói chuyện à? Làm ta cứ tưởng người bị câm. Chắc đói rồi đúng không, mau lại ăn chút hoa quả.”

Thật ra Tiểu Thất nấu ăn rất ngon, nhưng bản chất nàng quá lười nên quanh năm chỉ ăn trái cây để no bụng, tên tiểu tử này bị thương không nhẹ, nàng lại không muốn xuống bếp, ra ngoài thuận tay hái một vài trái táo. Dù sao ăn táo cũng sẽ no đi.

Dạ Vô Thần liếc nhìn những quả táo trên tay nàng, đầu cúi thấp xuống, giọng nói e dè vang lên

” Tỷ tỷ... đệ có... thể ăn cơm được không a?”

Tiểu Thất ngậm ngon lành quả táo trong miệng, nghe lời y nói mà xem chút sắc chết, còn dám bảo nàng nấu cơm, nằm mơ đi. Ngay cả bản thân nàng còn không nấu nữa cơ mà, tên tiểu tử này là ai chứ, dám sai bảo nàng.

” Khụ...khụ... ăn cơm? Ta không biết nấu”

” Đệ...đệ có thể nấu cơm”

” Người.... người mới nói cái gì? Lập lại lần nữa”

Hắn nói có thể nấu cơm, nàng nghe thật không lầm

” Đệ nói, đệ có thể nấu cơm.”

“Thế có biết dọn nhà không?”

Dạ Vô Thần gật đầu liên tục

” Tươi hoa?”

” Biết”

Tiểu Thất vui vẻ hẳn lên, lần này đã có kẻ để nàng sai bảo, không cần động tay động chân làm việc, nghĩ đến đó thôi nàng đã cảm thấy thật hạnh phúc.

Nguyệt mâu nhìn tiểu hài tử, cũng không thể gọi không mãi được, dù sao cũng là người nấu cơm cho nàng ăn, lau dọn nhà cửa, còn giúp nàng chăm sóc đồng hoa.

” Người tên là gì?”

Nghe nhắc đến tên, tiểu hài tử hai mắt lóe sáng, tươi cười nhanh chóng đáp lời nàng

” Dạ Vô Thần, tên đệ là Dạ Vô Thần”

” Vô Thần, Tiểu Thần Thần. Hảo, từ nay tỷ tỷ sẽ gọi người là Tiểu Thần Thần”

Dạ Vô Thần mặt mày xám xịt, hắn tên là Dạ Vô Thần a, cơ sao lại thành Tiểu Thần Thần, cái tên thật xấu xí. Nếu không phải nàng là tỷ tỷ xinh đẹp hắn nhất định sẽ nhào đến đấu một trận sống chết với nàng.

” Thôi được rồi, mau mau ăn táo rồi đi nấu cơm. Tỷ tỷ ta đã đói bụng lắm rồi”.

Cầm lấy quả táo trên tay nàng, Dạ Vô Thần cắn một cách ngẫu nhiên, hai chân lủi thủi bước theo sau Tiểu Thất, bắt đầu cuộc sống của một tiểu ” Thần Thần”.

##Phongtinh

5. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 5: Hạnh Phúc Đơn Giản

” Tiểu Thần Thần, lưng tỷ thật đau nha, mau mau đến đây xoa bóp”

“....”

” Tiểu Thần Thần, mau đi tưới hoa, hoa héo hết rồi”

“....”

” Tiểu Thần Thần, nhanh đi chuẩn bị nước ấm, hôm nay trời thật là nóng”

“....”

Nhìn thùng nước đang bốc hơi nước lên, Tiểu Thất nở nụ cười thật tươi, từ ngày có Tiểu Thần Thần cuộc sống của nàng dường như đã thay đổi. Không đúng, phải nói là thay đổi toàn bộ, tất cả mọi việc đều do một tay Tiểu Thần Thần làm cả, nàng rất là sung sướng nha.

Có ai muốn hỏi Tiểu Thất có cần rút lương tâm không à, dĩ nhiên là không. Được người khác hầu hạ nàng cầu còn không được, thời gian chỉ để dành ăn hết ăn rồi đi ngủ, làm gì còn để ý đến lương tâm làm chi. Thứ đó đâu có ăn được chứ.

Nàng thẳng lưng eo lên, nhanh chóng cởi bỏ y phục tiến vào thùng nước. Hơi nước ấm áp nhẹ nhàng massage thân thể nàng, làn da trắng nõn cũng dần dần trở nên hồng hào, khiến Tiểu Thất trở nên càng ma mị, quyến rũ.

” Tỷ tỷ, cơm đã nấu xong rồi a”

Giọng nói của Dạ Vô Thần vang lên, đánh thức con sâu lười đang ngủ quên trong thùng tắm, nhanh tay cầm lấy chiếc khăn Tiểu Thần Thần đã chuẩn bị lau nhanh qua thân thể.

Ngáp dài một cái thật to, Tiểu Thất mở cửa bước ra ngoài, đập vào mắt nàng là một bàn thức ăn, bên cạnh là tên tiểu tử đang chống cằm chờ đợi.

Mắt thấy nàng bước ra, Dạ Vô Thần lòng ngập tràn hưng phấn, mâu quang lướt đến một vòng thân thể nàng, hôm nay Tiểu Thất vận một bộ bạch y, làn da trở nên ửng hồng vì mới tắm xong, hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ người nàng khiến mặt y nóng lên. Hai bên mang tai đều đã ửng đỏ.

” Mau mau ăn đi, chưa thấy người đẹp bao giờ à? Quỷ háo sắc.”

Tiểu Thất lườm y một cái, Dạ Vô Thần nhanh chóng thu hồi tầm mắt, tỷ nói không sai, hần quả thật rất thích nhìn tỷ tỷ. Có khi nào hần háo sắc thật không nhỉ...

Lòng dạ rối như tơ vò, Dạ Vô Thần cũng không còn tâm trạng để ăn nữa, đầu cứ lắc lư qua lại. Tiểu Thất nhìn thấy một màn như vậy thì không khỏi buồn cười, liền cầm lấy cây muỗng gỗ vào đầu y một cái.

“Cốp”

” Ui, sao tỷ lại gõ đầu đệ”

Tiểu Thần Thần ủy khuất ôm lấy đầu, chắc là bị sưng một cục lớn rồi. Tỷ tỷ thật bạo lực mà.

” Ai biểu đệ không ăn? Suy nghĩ lung tung làm cái gì, khiến ta mất cả hứng ăn cơm”

Tiểu Thất chẳng màn đến y, tiếp tục gấp thức ăn bỏ vào miệng. Chẳng biết qua bao lâu, Tiểu Thất nhẹ nhàng đứng lên chẳng màn đến hình tượng thực nữ, quẹt miệng một cái.

” Tiểu Thần Thần, nấu rất ngon, lần sau cứ nấu như thế”

Dứt lời, nàng xoay lưng đi ra ngoài, để lại Dạ Vô Thần cùng với đồng chén đĩa trên bàn, trong lòng một tiểu hài tử 8 tuổi thật sự rất muốn kêu gào, tại sao ông trời nhấn tâm với con như vậy a.

##

Thời gian cứ thế trôi qua, nàng cũng đã sống cùng với Dạ Vô Thần hơn 3 tháng, tình cảm tỷ đệ vẫn cứ tiếp diễn từng ngày. Mỗi ngày Dạ Vô Thần đều cật lực làm việc, còn Tiểu Thất vẫn cứ thản nhiên mà hành hạ tiểu bảo bối như thế.

Trời đêm ở trên núi rất đẹp, ở đây Tiểu Thất có thể ngắm được rất nhiều sao, ngồi giữa đồng hoa bỉ ngạn nàng lẩm nhẩm đếm từng ngôi sao trên trời, nàng cố gắng phải đếm thật nhiều, Tiểu Thất muốn biết trên trời rốt cuộc là có bao nhiêu ngôi sao nằm ở tận trên kia nha.

Dạ Vô Thần sau khi rửa bát xong, xoa xoa cái lưng ê ẩm bước ra ngoài tản bộ, liền nhìn thấy tỷ tỷ nhà mình đang ngồi đếm sao, thở dài một hơi. Tỷ tỷ của hần rõ ràng đã lớn như thế mà tính cách cứ như trẻ con, đôi khi còn thua cả đứa trẻ chưa lên mười như hần nữa chứ. Xoay người đi vào trong nhà, liền cầm

một chiếc áo khoác dài choàng lên người cho nàng. Cảm nhận được sự ấm áp phía sau, Tiểu Thất quay đầu nhìn lại, xoa đầu tiểu hài tử

” Còn chưa ngủ à? Đêm lạnh lắm, sao lại ra đây?”

” Tỷ còn hỏi đệ, trời lạnh như thế tỷ lại không khoác thêm áo, nhờ bị cảm lạnh thì sao đây, đệ không biết chăm sóc người bệnh đâu”

Chưa kịp nói hết câu, Tiểu Thất liền kéo Dạ Vô Thần lại gần nàng, ôm y vào lòng mình, choàng áo cho cả hai, nàng cảm thấy lòng chảy qua dòng nước ấm. Trên thế gian này vẫn còn có người quan tâm đến nàng, nàng không cảm thấy cô đơn nữa.

” Tiểu Thần Thần ngốc, chẳng phải mọi người đều gọi tỷ là thần tiên sao, là thần tiên sẽ không có bệnh”

Tiểu Thất trong lòng vui vẻ, thuận tay véo má Dạ Vô Thần thêm mấy cái. Má của tên tiểu tử này quả thật rất mềm, làm nàng yêu thích không thôi. Dạ Vô Thần mặt đã chuyển hoàn toàn sang màu đen, hai tay bùm má lại không cho nàng nhéo nữa... rất đau.

” Đệ mới không tin tỷ là thần tiên, không có thần tiên nào ngốc giống như tỷ. Thật là sỉ nhục tiên giới”

” Đệ nói cái gì hả? Dám nói ta ngốc, tên tiểu tử nhà ngươi chán sống rồi”

Dạ Vô Thần ngửi được mùi tức giận, nhanh chóng luồn ra phía sau bỏ chạy, hắn không muốn bị tỷ tỷ bắt được nha, nếu không cái mông nhỏ sẽ chẳng còn.

Tiểu Thất biết Dạ Vô Thần muốn chạy trốn, nhanh tay tóm hắn lại, bàn tay nhỏ nhắn vỗ vào mông y, tiếng chát chát vang lên hòa cùng với tiếng rên la của trẻ con vụng khắp cánh đồng bỉ ợc.

##Phongtinh

6. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 6: Trung Thu - Đính Ước

##

Chớp mắt đã đến Trung Thu, khắp đường phố đều giăng đèn kết hoa, khung cảnh thực rất ấm áp. Đôi đồng tử đen lầy nhìn ngó khắp nơi, Dạ Vô Thần rất ngạc nhiên, không ngờ ở nơi đây lại có một lễ hội lớn như vậy a.

Tiểu Thất một tay cầm xâu kẹo hồ lô, tay còn lại nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Dạ Vô Thần, thích thú hỏi y

” Tiểu Thần Thần đệ thấy có đẹp không?”

Dạ Vô Thần nghe thấy lời nàng, ngẩng đầu lên nhìn tỷ tỷ, đôi mắt lộ ra ý cười, gật đầu một cái

” Rất đẹp”

” Nếu thích hôm nay ta dẫn đệ đi thả hoa đăng, dù sao ngày mai cũng là Trung Thu chúng ta không tiện ở lại nơi này”.

Tiểu Thần Thần dĩ nhiên đã hiểu, tươi cười đáp lời nàng

” Vậy tỷ còn không chịu đi mau”

Nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của y, Tiểu Thất cười nhẹ một tiếng. tiểu Thần Thần dù sao cũng là trẻ con,nàng cũng nên thường xuyên dẫn hắn ra ngoài học tập một ít, không thể cứ sống trên núi suốt như thế.

Ôm một bao đồ lớn ném lên bàn, Tiểu Thất vội vàng leo lên giường ngủ, hôm nay đi cả ngày thật là mệt chết nàng.

Dạ Vô Thần nhìn dáng vẻ mệt mỏi của nữ nhân, thân hình nhỏ nhắn liền đứng dậy tiến đến bên giường của nàng, kéo chăn trùm lấy thân thể y, hẩn sợ nàng lại bị cảm lạnh.

Đêm khuya, tiếng côn trùng kêu khắp trong núi, bóng dáng tiểu hài tử nhanh nhẹn cầm con dao chăm chú gọt gọt thứ gì đó, ra vẻ rất thần bí. Chốc chốc, lại ngẩng đầu nhìn vào phía cửa, sợ nữ nhân ngủ trên giường thức giấc.

Như thường lệ, Tiểu Thất ngủ một mạch đến trưa mới dậy, mùi thơm của thức ăn bay vào trong mũi, lòng thầm nghĩ đến Tiểu Thần, nàng nhanh chóng rửa mặt đi ra ngoài.

Nàng mặc một bộ xiêm y mỏng, vì mùa thu nên cũng không lạnh cho lắm, Tiểu Thất xoa tung mái tóc dài ra phía sau lưng, từng sợi tóc phiêu dạt nhẹ nhàng bay trong gió.

Dạ Vô Thần nhìn thấy tỷ tỷ đã thức dậy, nhanh nhẹn đi đến bên cạnh bàn trang điểm như một thói quen, cầm lấy chiếc lược gỗ nhẹ nhàng chải lại mái tóc cho nàng. Dầu thân là nam nhân nhưng Tiểu Thần Thần lại vô cùng khéo léo, Tiểu Thất cũng thích nhất hẩn sờ điểm này.

” Thần, hôm nay sao nhiều món ăn thế?”

Trên bàn là rất nhiều bánh ngọt, bánh quế hoa, bánh trung thu, bánh nguyệt lão, toàn bộ là những món ăn mà nàng ưa thích.

” Hôm nay là trung thu, tỷ quên rồi à?”

Dạ Vô Thần bỏ cây lược xuống, dùng chiếc trâm gỗ cài lên cho nàng, Tiểu Thất rất nhạy cảm liền phát hiện ra đều không đúng, nhanh chóng bắt tay y lại. Nguyệt mâu nhìn vào chiếc trâm tinh xảo trên tay y, tuy nét chạm còn yếu nhưng lại thể hiện rõ tâm tư của người khác.

” Đây là?”

Mặt Dạ Vô Thần chuyển sang ửng đỏ, tối qua y đã thức suốt đêm để hoàn thành chiếc trâm này cho tỷ tỷ, hẩn không biết sinh thần của nàng, nên đành tặng cho nàng ngay ngày hôm nay.

” Là...là.... trâm cài tóc.”

” Ta biết, nhưng nó từ đâu mà có?”

Tiểu Thất nghiêm giọng hỏi y, nàng biết Tiểu Thần Thần không có tiền để có thể mua một cây trâm như vậy.

” Đêm qua...đệ...đệ....đã làm nó. Đệ... đệ muốn tặng cho tỷ ngày sinh thần nhưng không biết ngày nào...cho....nên...”

” Nên đệ đã thức suốt đêm để làm hả?”

Gật đầu một cái thay cho câu trả lời, Tiểu Thất cảm động không thôi. Tiểu Thần đối với nàng quá tốt, mỉm cười cầm lấy chiếc trâm nhét vào tay y

” Cây trâm rất đẹp, mau cài lên giúp tỷ”

Dạ Vô Thần nghe được lời nàng nói, vui vẻ không thôi, nhận lấy cây trâm từ tay nàng, nhẹ nhàng cài lên mái tóc. Không quên nhớ kĩ dáng vẻ xinh đẹp của Tiểu Thất, đột nhiên trong lòng lại lóe lên một suy nghĩ làm hẩn rất lo lắng. Dạ Vô Thần sợ...y sợ phải rời xa nàng.

##Phongtinh

7. Một Đoạn Nguyệt Duyên - Chương 7: Tiếng Tiêu

##

Đêm đã khuya

Ánh trăng treo trên đầu liễu, gió thổi cuốn từng cánh bĩ ngạn

Tiểu Thất một mình đứng bên thềm cửa đầu nghiêng nghiêng nhìn ánh trăng chiếu bóng nàng trải dài dưới đất. Chốc chốc lại nhìn lên bầu trời, hôm nay trời thật đẹp, trăng một màu vàng tươi lấp lánh, bầu trời trong suốt không một gợn sóng, thỉnh thoảng có vài đám mây bay đến, mềm mại như tơ.

Nàng lại nhớ đến mẫu thân, ngày xưa khi còn là đứa trẻ, hễ đến trung thu mẫu thân sẽ làm cho nàng rất nhiều đồ ăn ngon, cùng nàng chơi đùa. Hơn ngàn năm, Tiểu Thất cố gắng trói đoạn kí ức ấy vào trong tim không muốn nhớ đến nữa, nhưng hôm nay Dạ Vô Thần lại khiến nàng nhớ về người.

Nở một nụ cười chua chát, bây giờ nàng lại kìm nén cảm xúc tẻ đến như vậy.

Dạ Vô Thần tỉnh giấc, không thấy tỷ tỷ mình đâu, xỏ giày đi ra ngoài. Liền nhìn thấy Tiểu Thất đứng một mình bên cửa, ánh trăng rọi vào nàng mang theo nỗi buồn thê lương. Bèn cất tiếng gọi:

” Tỷ tỷ”

Tiểu Thất xoay người về sau, gương mặt tuần tú của Tiểu Thần thấp thoáng hiện lên, chưa kịp trả lời y, lại nghe thấy được âm thanh cần nhẫn, bất mãn

” Khuya rồi không thấy tỷ đâu, làm đệ thật lo lắng”

” Tỷ... không ngủ được, ta nhớ mẹ”

Dứt lời, Tiểu Thất quay lưng về phía Dạ Vô Thần, che đi giọt nước mắt sắp rơi xuống. Dạ Vô Thần lập tức cảm nhận được sự ghen ngào của nàng, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn.

” Tỷ không ngủ, Tiểu Thần cũng không ngủ, đệ thổi sáo cho tỷ nghe nhé”

Tiểu Thất nghi ngờ nhìn Dạ Vô Thần, rốt cuộc y còn có bao nhiêu điều mà nàng chưa biết. Ngập ngừng một lát, thanh âm chậm rãi thốt ra một chữ:

” Được”

Tiếng tiêu du dương vang lên, một đêm mười lăm như thế tiếng tiêu của Dạ Vô Thần lại nghe mềm mại như gió xuân, phảng phất một chút tương tư, phiền muộn khôn cùng.

Tiểu Thất dựa đầu vào cánh cửa, đôi mắt nhắm hờ cảm nhận âm thanh phát ra, gần ở bên tai nhưng lại khiến người ta cảm thấy xa tựa như thiên sơn vạn thủy.

Dạ Vô Thần chăm chú thổi tiêu, nhưng không quên quan sát vẻ mặt của nàng. Đột nhiên trong lòng có chút chua xót, hồ thẹn. Ở bên cạnh nàng lâu như thế, hắn lại cứ nghĩ rằng nàng vô tư như đứa trẻ, hóa ra tỷ tỷ lại có mặt đau lòng như vậy.

Tiểu Thất cứ lẳng lặng nghe, tiếng tiêu truyền đến sự ấm áp, tha thiết cùng sự quan tâm, Tiểu Thất thấy bản thân mình thật quá yếu đuối lại để một đứa trẻ an ủi. Nàng sợ ngày mai Tiểu Thần sẽ chê cười nàng đi.

” Tiểu Thần, tỷ mệt rồi muốn nghỉ ngơi”

Dạ Vô Thần lấy cây tiêu ra khỏi bờ môi, gật đầu một cái, nhẹ giọng nói:

” Tỷ ngủ sớm đi, đệ muốn ở ngoài này một lát”

” Được”

Tiểu Thất đi rồi, Dạ Vô Thần hai mắt xa xăm nhìn lên bầu trời, y ở đây cũng hơn 6 tháng, nhưng lại không rõ bản thân mình là ai. Từ khi tỉnh lại, ngoại trừ cái tên Dạ Vô Thần, mọi thứ đối với y đều là một màu trống rỗng, ngay cả hôm nay muốn thổi sáo cho tỷ tỷ nghe, lại giật mình không nghĩ đến mình lại thổi được một khúc tiêu như vậy. Rốt cuộc, hắn là ai?

Gió quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Dạ Vô Thần, từng cánh bĩ ngạn không tự chủ mà lại cuốn theo làn gió, mùi hương thoang thoảng phát ra, đột nhiên đầu truyền đến một trận đau dữ dội, Dạ Vô Thần đau đớn ôm lấy đầu khuỵu xuống.

Trong mơ hồ, dường như nghe thấy tiếng của Tiểu Thất ” tiểu Thần Thần”

##Phong tình

8. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 8: Hồi Phục Kí Ức

##

Dạ Vô Thần chìm trong giấc mộng, cảm giác thân thể mình đang trôi lơ lửng, mơ màng mở mắt ra, đập vào mắt y là một nơi hoàn toàn xa lạ. Bên tai đột nhiên nghe thấy bước chân ngày càng dồn dập, âm thanh đánh nhau càng lúc một đến gần

” Vô Tình, cố sao lại hãm hại bốn Thái Tử?”

Nam nhân một thân trường bào màu đen, gương mặt tuấn mĩ phi phàm đang đứng trước mặt y, một tay ôm lấy ngực tay còn lại đang cố vận công chống lại người thiếu niên với đôi mắt đầy sát khí. Dạ Vô Thần vươn tay ra, muốn chạm lấy nam nhân thể nhưng vẫn không cách nào chạm vào được.

” Dạ Vô Thần rốt cuộc người có điểm nào hơn ta, tại sao phụ vương và mẫu hậu lúc nào cũng yêu thương che chở cho người. Đáng lẽ, ngôi vị Thái Tử này phải là của ta...người không xứng đáng”

Thiếu niên áo trắng găng lên từng tiếng, gương mặt tức giận hai tay không ngừng đánh về phía trước dường như muốn dồn người kia vào chỗ chết. Không đúng, lúc này hẳn gọi Dạ Vô Thần... nam nhân kia cũng tên là Dạ Vô Thần.

Dạ Vô Thần kinh ngạc nhìn nam nhân áo đen, thân thể không kìm được run lên một trận kịch liệt, dòng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu không ngừng xuất hiện khiến y không tránh khỏi đau đớn.

” Ta vốn dĩ không muốn làm thái tử gì đó, nếu đệ muốn, ta có thể tâu với phụ vương để người cho đệ làm thái tử”

Dạ Vô Thần không ngờ đệ đệ mình luôn yêu quý lại có ngày hãm hại y như vậy. Đáng lẽ, bản thân còn đang trong giai đoạn bế quan tu luyện pháp công, thể nhưng ngay ngày cuối cùng lại bị đột kích, người đó lại không ai khác chính là Dạ Vô Tình.

” Haha, chỉ cần người chết, ngôi vị Thái tử cũng thuộc về ta thôi”

Đứt lời, hàn khí lại tiếp tục ập đến, Dạ Vô Thần dùng lực hết sức chống đỡ. Một ngụm máu tươi phun ra, nội thương của y quả không nhẹ.

” Dạ Vô Thần, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của người”

Dạ Vô Tình thừa thắng xông lên, vận hết nội lực đánh một chưởng vào ngực ca ca, hai mắt đỏ ngầu chứa đầy oán khí.

” Điện hạ, cẩn thận”

Mạc Tước lao ra đỡ lấy một chưởng giúp Dạ Vô Thần, kinh mạch toàn thân cũng vì đó mà đứt hết toàn bộ, ôm chặt lấy thân thể Dạ Vô Tình hét lớn:

” Điện hạ, mau chạy, thuộc hạ giúp...ngài...chống đỡ...”

Dạ Vô Thần nhân cơ hội, bất chấp cơ thể đang bị thương nhảy xuống tru tiên đài, cả thân người bị cào xé bởi khí tức phát ra, ý thức cũng từ đó mà biến mất.

” Tiểu Thần Thần, đệ làm sao thế, mau tỉnh lại đừng làm ta sợ”

Giọng nói lo lắng của Tiểu Thất vang lên, Dạ Vô Thần đau đớn mở mắt ra, mồ hôi chảy dài trên trán y đọng lại một tầng hơi nước. Hắn đã nhớ lại tất cả, nhớ lại bản thân mình là Thái Tử của Thiên Giới bởi vì đệ đệ hãm hại mà rơi xuống tru tiên đài, thu nhỏ trong hình hài của một đứa trẻ.

” Tiểu Thần, tiểu Thần”

Nhìn thấy vẻ thất thần của đệ đệ, Tiểu Thất vô cùng lo lắng, liền nắm lấy bả vai của y lắc mạnh.

Dạ Vô Thần bị đau, mày khê nhăn một cái, khó khăn lắm mới có thể phun ra chữ

” Tỷ tỷ, đệ không sao.... đệ chỉ hơi đói”

Tiểu hài tử ngân ngấn nước mắt, nắm chặt lấy tay nàng

” Khụ... thôi được ta đi nấu cháo cho đệ”.

Tiểu Thất không đành lòng nhìn y bị bỏ đói, bất đắc dĩ xoay người hướng về phía phòng bếp, sau nghìn năm lại có một ngày nàng vì một tên tiểu tử mà có thể bỏ đi chứng lười biếng lâu năm.

Bóng dáng Tiểu Thất khuất dần sau cánh cửa, Dạ Vô Thần bất lực ngã xuống giường. Hắn phải làm sao đây?? Quay về trả thù? Còn Tiểu Thất? Làm sao y yên tâm bỏ nàng lại một mình, Tiểu Thất ngây ngô như thế ngộ nhờ bị tên nam nhân xấu xa nào đó lừa gạt sa vào lưới tình... nghĩ đến đây cổ bực tức dâng lên..Tiểu Thất đáng yêu như vậy ngoài y ra tuyệt đối không kẻ nào có thể tổn thương nàng. Cả đời này, Dạ Vô Thần sẽ luôn ở bên cạnh bảo hộ nàng, mạng của Dạ Vô Thần cũng chính là của một mình Tiểu Thất.

Hỡi thế gian tình ái là chi, tại sao mỗi người đều không thoát khỏi hai chữ ” ái tình”. Chàng thề hẹn cùng ta, hứa ở bên ta đến cuối cùng cũng chính tay chàng giết chết đoạn tình cảm của chúng ta. Nếu có kiếp sau, ta nguyện uống canh Mạnh Bà để quên hết tất cả.... quên đi chàng... để trọn kiếp không bao giờ gặp lại...

##Phongtinh

9. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 9: Lựa Chọn(1)

- ” Tiểu Thần Thần tỷ nấu cháo xong rồi”

Tiểu Thất nhanh nhẹn mở cửa phòng, trên tay là khay đồ ăn vừa mới nấu, mùi thơm tỏa ra khiến người ta không cách nào cưỡng lại.

Dạ Vô Thần tròn mắt nhìn bát cháo trên tay nàng, lòng một phen kinh ngạc, nàng biết nấu ăn từ bao giờ, chẳng phải lâu nay đều do một tay y nấu nướng hay sao?

- ” Đây.... là do tỷ nấu?”

- ” Đúng, là do chính tay ta nấu, đệ còn không mau ăn”

Tiểu Thất bất mãn nhìn Tiểu Thần Thần, vẻ mặt này là không tin tưởng vào tài nghệ của nàng à? Dù sao nàng cũng là Mạnh Bà đời thứ chín, đâu có lười một chút nhưng Mạnh Bà Thang cũng là do nàng nấu hàng nghìn năm chẳng có một ai dám chê đâu.

Dạ Vô Thần bất đắc dĩ rùng mình một cái, là do bản thân tìm cơ cho nàng ra ngoài để mình có thời gian suy nghĩ, vậy mà nàng lại đồng ý nấu ăn cho hắn, nếu không ăn chắc chắn...hậu quả sẽ rất khó lường. Suy nghĩ vừa dứt, y đưa tay đỡ lấy bát cháo, cảm ngưỡng mức lấy nuốt một ngụm.

Vị ngọt của cháo thấm dần trên đầu lưỡi, hạt cháo mềm nhưng không nhão, hương vị nhẹ nhàng lại thoang thoảng mùi hương của bí ngạn, quả thật...đây là loại cháo ngon nhất mà hắn từng được ăn.

- ” Thế nào? Có ngon không?”

- ” Ừm, rất ngon”

Dạ Vô Thần gật đầu lia lịa, nàng nấu ăn ngon như thế mà bấy lâu lại để hân một mình ôm phòng bếp, thật là uất ức nha, thậm chí bản thân thật là ngốc đã để mình vất vả như vậy.

- " Ngon là tốt rồi, đệ mau ăn nhiều vào để nhanh chóng khỏe lại, vườn hoa của ta đang bị thiếu nước đấy"

Tiểu Thất vươn vai đứng dậy, ngáp dài một tiếng, dáng vẻ lười biếng không đổi, võ lưng Tiểu Thần Thần mấy cái nhanh chóng xoay người trở về phòng. Tỉnh cũng đã tỉnh, ăn cũng đã ăn, như vậy là không sao đi, nàng chăm sóc người bệnh thật là buồn ngủ mà.

Nghe được lời mỹ nhân vừa thốt ra, Dạ Vô Thần mặt đen thui lù lức giận không nói nên lời, hân là trẻ nhỏ nha, thân thể đang bệnh nàng nhần tâm bỏ mặc hân một mình không nói, còn không quên nhắc nhở hân gánh nước tưới hoa, rốt cuộc nàng xem hân là cái gì đây?

[...]

Đêm khuya, ánh trăng sáng ảo mị lung linh, từng cánh hoa bở ngạn lượn lờ cuốn theo làn gió. Dạ Vô Thần nắm lấy chiếc tiêu trong tay chậm rãi đưa lên môi, tiếng sao thanh thót vang lên lúc réo rất như thác đổ, lúc lại nhịp nhàng du dương khiến người ta không thể nào không liên tưởng đến những điều từng trải qua trong cuộc đời. Mất phượng dài hẹp đọng lại một nỗi buồn khó tả, bóng lưng cô độc trầm mình giữa màu đỏ rực rỡ cực kì chói mắt.

- " Đệ lại khó ngủ à?"

Tiểu Thất một thân bạch y mỏng, trên người khoác tấm áo choàng lông thú, mái tóc dài tung bay tán loạn. Phượng mâu quan sát tiểu thiếu niên trước mặt, mới ngày nào vẫn còn thoi thóp giữa đồng hoa của nàng, bây giờ lại có thể ung dung ngồi ở nơi đây thối sáo. Đôi mắt phượng, điêu thạch sâu thẳm, chiếc mũi cao mà thanh tú, đẹp tựa như bức tranh sơn thủy tuyệt mỹ.

Dạ Vô Thần không lên tiếng, gật đầu thay cho câu trả lời, tiếng sáo du dương lay động cả vùng trời yên tĩnh, Tiểu Thất ngồi xuống bên cạnh y, hạnh mâu nhẹ nhàng khép lại cảm nhận từng xúc cảm từ tiếng tiêu của tiểu Thần mang lại.

Gió thổi liêu xiêu trên cành liễu, lá liễu nghiêng nghiêng, tóc nàng cũng bay theo làn gió, Dạ Vô Thần âm thầm nhìn nữ nhân ngủ say bên cạnh, đôi môi thoáng nở nụ cười, bàn tay không tự chủ chạm nhẹ vào gương mặt nàng, trong lòng chợt thấy ấm áp.

- " Nếu một ngày ta không còn ở bên cạnh, liệu rằng nàng có quên ta hay không?"

.....[còn tiếp].....

10. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 10: Biến Mất

Tháng hai, sắc xuân tràn ngập núi rừng.

Ánh ban mai phủ lên khắp đồng hoa bở ngạn, tiếng chim hót líu lo trên cành cây, từng tia nắng sớm theo cửa sổ chiếu vào phòng, phản chiếu lên trang sách và ngón tay Tiểu Thất khiến cho nàng xinh đẹp rực rỡ. Mùa xuân đã đến, các nụ hoa trên cành đã bắt đầu hé nở, sắc hồng của anh đào hòa cùng với màu đỏ rực rỡ của mận dà la tạo nên một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp. Tiểu Thất đang đọc sách trong phòng thì ngủ gục, trong mộng, nàng mơ thấy một nam nhân tuấn mỹ ánh mắt lộ ra vẻ mất mát, y ôm chặt lấy nàng tựa như chẳng muốn rời, một nhát kiếm xuyên tim, làm ngực nàng nhói lên từng cơn đau đớn.

" Hồi thế gian tình ái là chi, tại sao mỗi người đều không thoát khỏi hai chữ " ái tình". Chàng thề hẹn cùng ta, hứa ở bên ta đến cuối cùng chính tay chàng giết chết đoạn tình cảm của chúng ta. Nếu có kiếp sau, ta nguyện uống canh Mạnh Bà để quên hết tất cả.... quên đi chàng... để trọn kiếp không bao giờ gặp lại..."

[...]

- " Tiểu Thất, không ổn mau theo ta về Diêm Giới"

Hoa Yêu vội vã từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt gấp gáp thấm đẫm nước mắt.

Tiểu Thất mơ màng tỉnh dậy, mồ hôi nhễ nhại vẫn còn lưu lại trên trán, động lên nơi chóp mũi, hàng mi cong vút khê chớp mấy cái, nửa tin nửa ngờ.

- " Hoa yêu, sao tỷ lại đến đây?"

- " Tiểu Thất, mau đi theo ta, Diêm Vương đã xảy ra chuyện"

- " Diêm thúc thúc? Thúc đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Thất nhảy xuống khỏi ghế, nắm chặt lấy tay Hoa Yêu, trong lòng không khỏi lo lắng, Diêm thúc là người thân duy nhất còn lại của nàng, người không thể xảy ra việc gì được.

- " Theo ta về, muội ắt sẽ rõ"

- " Muội...."

- " Muội làm sao? Còn không mau đi"__ Hoa Yêu nhăn mày nhìn Tiểu Thất giọng thoáng chút lo lắng.

- " Tỷ... chờ muội một lát"

Tiểu Thất vội gỡ tay Hoa Yêu, xoay người bước vào phòng sách, nàng không yên tâm để lại Tiểu Thần một mình thế nhưng Diêm thúc nàng cũng không thể không lo. Bàn tay nhỏ nhắn chuyển động nhẹ nhàng trên trang giấy, từng dòng chữ điêu luyện hiện ra trước mắt. Đặt bút xuống bàn, bóng dáng nàng khuất dần theo cánh cửa.

- " Tỷ tỷ, đệ đã về"

Dạ Vô Thần mồ hôi ướt đẫm cả người, vui vẻ chạy về nhà, hôm nay y đã tìm ra cách để khôi phục hình dạng trước đây, y muốn nàng phải bắt ngờ một phen. Thế nhưng...

Đảo mắt tìm kiếm khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc, Tiểu Thất chưa bao giờ biến mất khỏi tầm mắt y, nàng đã đi đâu? Không lẽ, Dạ Vô Tình đã biết được chuyện gì? Tâm trạng Dạ Vô Thần vô cùng bất an lòng y như lửa đốt, Tiểu Thất nàng ở đâu, mau ra đây, đừng làm ta sợ...

[...]

Mây mù vắng khắp Đỉnh Bỉ Ngạn, che đi màu đỏ rực rỡ, Tiểu Thất mệt mỏi lê tấm thân về nhà trú, chỉ là nhiễm chút phong hàn, nhưng vì nhớ nàng Lão Diêm Vương lại sai người lừa gạt nàng quay về, bắt ở lại Diêm Giới năm ngày khiến cho nàng sống không bằng chết. Không biết Tiểu Thần Thần như thế nào rồi, tên tiểu tử ngốc ấy có lo lắng cho nàng không nhỉ?

Cánh cửa mở ra, mùi máu tanh xộc vào mũi làm Tiểu Thất vô cùng khó chịu, nơi ở của nàng vốn dĩ rất sạch sẽ, lại có kết giới bảo vệ, kẻ lạ mặt tuyệt không thể vào được, chẳng nhẽ...Tiểu Thần...

Một luồng hào quang chạy đến, Tiểu Thất như gió nhanh chóng né tránh mũi kiếm. Từng tiếng đinh đang va vào nhau, nàng khoát bộ hồng y rực rỡ quay trở về nguyên thân Mạnh Bà, đuôi hồ ly trắng hiện ra khiến dung nhan thêm phần diễm lệ.

Tiểu Thất không ngờ, kẻ lạ mặt vô công thật sự rất cao cường, từng chiêu đánh đến điều rất chuẩn xác, mỗi chiêu khê cười, Tiểu Thất nhẹ nhàng xoay người, thanh trường kiếm trên tay kẻ đeo mặt nạ rơi xuống đất.

Không chịu thua trước một nữ nhân, dù trên tay không có kiếm, nhưng mỗi chiêu thức tung ra hấn đều muốn dồn nàng vào chỗ chết.

- " Kẻ nào to gan, lại dám vào nơi của ta làm loạn"__giọng Tiểu Thất trở nên khàn khàn, lộ rõ vẻ tức giận, không còn trong trẻo như lúc ban đầu.

Khóe môi kẻ đeo mặt nạ nhếch lên, mang theo tia bốn cột.

- " Tiểu mỹ nhân nàng xinh đẹp như vậy, chỉ cần hầu hạ bốn tôn một đêm, không chừng bốn tôn sẽ đổi ý cho nàng biết thân phận"

- " Hồn xược"

Tiểu Thất giận dữ nhìn tên lạ mặt, hấn tự nhiên dám vô lễ với nàng, hai tay vận khí đánh úp vào y, khiến cả người hấn ngã nhào trên mặt đất.

- " Khai mau, là kẻ nào sai người đến?"

Tiểu Thất bóp chặt cổ tên hấn y nhân, gương nhan hết sức đáng sợ, ấn kí bỉ ngạn trên trán sáng rực, môi đỏ như máu, nếu là tiểu Thần cũng e rằng sẽ kinh ngạc với bộ dạng của nàng lúc này.

- " Nếu người muốn giết ta chỉ bằng vào xem tên tiểu tử đó như thế nào?"

- " Cái gì? Tiểu Thần... nếu người làm tổn thương một cọng tóc của Tiểu Thần, ta tuyệt đối sẽ khiến người chết không toàn thây."

Nhanh chóng xoay người chạy vào trong phòng, trước mắt nàng là một vũng máu lớn, y phục Tiểu Thần nằm rải rác trên đất rách ra từng mảng lớn, Tiểu Thần đâu, Tiểu Thần đâu rồi...

Tim nàng thất lên từng trận co rút, lồng ngực chua xót phun ra một ngụm máu lớn. Nhân cơ hội, hấn y nhân phát tay áo, dùng thuật biến mất.

[...]

Tiểu Thất thẫn thờ ngồi giữa cánh đồng bỏ ngạn, đã lâu rồi không được nàng chăm sóc. Nhìn từng cánh bỏ ngạn trong nắng, lòng nàng đau đớn vô cùng. Nàng đã đi khắp Diêm Giới lại không tìm thấy được linh hồn của Tiểu Thần, ngay cả một chút linh khí cũng không còn. Tiểu Thần đã rời đi, để lại nàng một mình.

Một giọt nước mắt rơi xuống, trước mặt là chiếc tiêu ngọc, ngày đó chính Tiểu Thần đã dùng nó để tấu nhạc cho nàng, an ủi nàng trong đêm thất tịch. Thế nhưng...bây giờ đệ đang ở đâu?

Phượng mâu nhắm lại đón nhận từng làn gió thổi vào mặt lạnh buốt, đôi môi nhẹ nhàng tấu lên khúc tiêu, mỗi giai điệu đều chất chứa thê lương, sâu não. Số phận đã sắp đặt cho nàng gặp y, có sao lại bắt y phải rời xa nàng. Định mệnh vốn là để trêu người con người hay sao?

Hai dòng nước mắt lại lần lượt rơi xuống, trôi theo hai gò má rơi xuống từng cánh bỏ ngạn, miệng nàng không ngừng lẩm bẩm.... " Tiểu Thần Thần"....

f:

11. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 11: Đoàn Tụ

[...]

Mười năm sau

- " Người tiếp theo..."

Tiểu Thất một thân bạch y, lười biếng ngồi trên ghế mây, hạnh mâu khép hờ. Một ngày thật mệt mỏi, nàng không còn tâm cơ lao lực chỉ muốn nằm yên một chỗ...thế nhưng... ngoài kia vẫn còn nhiều người như vậy.

- " Ngọc Thất tiên tử."

Trước mắt nàng là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, ánh mắt nhu thủy họa tình vô cùng sống động, tựa như mặt nước hồ trong vắt, Tiểu Thất nhẹ phất ống tay áo, từng đoạn kí ức hiện lên trong đầu nàng. Nữ nhân kia vốn là Thỏ Tinh tu luyện ngàn năm, vì một lần trốn xuống núi mà động lòng trước nam nhân. Tiếc thay, y lại là người đã có gia thất, Thỏ Tinh đau lòng định trở về núi tu luyện thế nhưng tình cảm đã ăn sâu, không thể nào quên đi được.

- " Cô muốn như thế nào?"

Tiểu Thất thở dài, thu hồi lại pháp lực, ngẩn mặt lên nhìn Thỏ Tinh.

- " Ta muốn gặp chàng trong mộng cảnh...chỉ...một lần thôi"

Thỏ Tinh mắt đã ngấn nước, đôi môi cắn chặt kìm nén lại cảm xúc, hồi thể gian yêu là gì, lại khiến cho con người ta vạn kiếp bất phục.

- " Cô cũng biết điều kiện của ta?"

- " Đã biết"

Một giọt nước mắt đã rơi vào lọ thủy tinh, một giọt nước mắt chân ái, vì ái tình mà đau thương, vì ái tình mà bi lụy.

Cánh bích ngạn bay lên, luồng ánh sáng hồng nhạt bao lấy người Thỏ Tinh, chỉ phút chốc nàng đã biến mất trong mộng cảnh. Ngón tay thon dài vuốt ve theo thân lọ, Tiểu Thất lấy nước mắt để duy trì sự sống cho bích ngạn, chỉ có nước mắt của những người khổ lụy bởi tình yêu mới khiến nàng mới quên đi được nỗi đau mất Tiểu Thần.

Tiểu Thất nhẹ nhàng đứng dậy, đi đến bên kệ sách đặt lọ thủy tinh lên một ngăn nhỏ, ánh mắt hướng vào dòng chữ đứt khoát khắc trên thân tử " Dạ Vô Thần yêu Mạnh Thất". Môi nở một nụ cười ai oán, ngay cả một đứa trẻ 10 tuổi cũng nhận ra bản thân thích nàng, vậy mà nàng sống lâu như thế lại không biết mình đã động lòng, đến khi Tiểu Thần mất đi mới chợt nhận ra, tình cảm nàng dành cho y không đơn thuần là tình tỷ đệ. Ai nói nàng luyến ái, nàng cũng chấp nhận, bởi vì trái tim của Tiểu Thất đã chỉ dành chỗ cho một mình Dạ Vô Thần mà thôi.

- " Ngọc Thất tiên tử"

Tiểu Thất giật mình xoay người về phía sau, phượng mâu sưng sốt nhìn nam nhân trước mặt, nắng vàng rực rỡ, muôn hoa khoe sắc, trang nam tử hào hoa phong nhã, khôi ngô tuấn tú khiến người ta không thể không ngây ngốc.

Nam tử bước tới trước mặt Tiểu Thất, mỉm cười,nhanh chóng nhốt nàng trong vòng tay ấm áp, bạc môi khẽ ngâm nga:

" Bích Ngạn hoa ngàn năm không thấy lá

Sông Vong xuyên nước sâu tựa trời cao"

Tiểu Thất chợt bừng tỉnh, vội vàng đẩy y ra khỏi người, hai má ửng hồng vì thẹn thùng, tên nam nhân này là ai? Lại có thể khiến tim nàng đập mạnh như vậy.

- " Nàng đang xấu hổ sao?"

Nam tử không buông tha cho nàng, nhẹ nhàng đưa tay lên, chạm nhẹ vào má Tiểu Thất, Tiểu Thất khẽ nghiêng đầu cảm nhận hơi ấm từ bàn tay nam nhân, từng đoạn hồi ức lần lượt rõ ràng, Tiểu Thất xúc động kịch liệt...lẽ nào...lẽ nào...

- " Người rót cuộc là ai?"

- " Ta là ai? Nàng phải hỏi nơi này?"

Bỗng nhiên, y nắm lấy bàn tay nàng đặt lên lồng ngực, nơi trái tim nàng không ngừng đập mạnh, là chàng... chính là chàng rồi, chàng vẫn chưa chết, vẫn chưa chết.

- " Nàng đã biết ta là ai chưa?"

- "... Thần..."

Mắt nàng ngân ngấn sóng sánh như pha lê, lặng lẽ tuôn trào ra khi thấy người kia gật đầu

Dạ Vô Thần ôm chầm lấy Tiểu Thất, dịu dàng siết nàng trong vòng tay. Nàng dựa đầu vào ngực y vòng tay ôm lấy thân thể quen thuộc. Chuông gió reo leng keng, từng cánh bích ngạn lại đung đưa ngả nghiêng theo hơi gió, ánh nắng chiều dội lên bóng dáng hai con người vừa mới đoàn tụ. Ngàn ấy năm, cuối cùng Dạ Vô Thần cũng có thể danh chính ngôn thuận trở về bên cạnh nàng.

12. Một Đoạn Nguyệt Duyên - Chương 12: Thành Thân

Một màn uyên ương trùng phùng chưa dứt, Tiểu Thất giận dữ đẩy Dạ Vô Thần ra, thần sắc lạnh lùng khiến người ta không thể không khiếp sợ.

- " Dạ Vô Thần, ngươi xem nơi đây là gì? Muốn đi là đi muốn trở về là trở về?"

- " Ta... là ta nằm đó đáng ra đã bị hắc y nhân một chưởng đánh chết, thế nhưng may mắn được sư phụ ra tay cứu giúp, đưa ta về Núi Vân Phong chữa trị. Nếu không có sư phụ, e rằng cả đời này ta cũng không thể gặp lại nàng nữa".

Mi tâm Tiểu Thất khẽ nhíu lại, Dạ Vô Thần nhẹ nhàng, ầm ập giải thích hết những khuất mắt của nàng, hẳn muốn nàng tha thứ cho mình, nhưng có một số chuyện không thể nói ra, không thể cho nàng biết hẳn chính là Thái tử Tiên Giới. Mười năm qua, sau khi bị thương được Vân La cứu chữa, y đã hồi phục lại hình dạng quay trở về Thiên Giới, thanh lọc tất cả người của Dạ Vô Tình, chớp mắt đã qua mười năm, cứ ngỡ nàng sẽ quên đi mình, thật không ngờ... nàng lại khóc vì hắn.

Nhìn vẻ mặt của tiểu Thất, Dạ Vô Thần hết sức lo lắng, nàng không tha thứ cho y sao, lúc này rõ ràng nàng đã rất đau lòng, không lẽ nàng vẫn còn giận.

- " Tiểu Thất...nàng tha thứ cho ta đi, được không?"

Dạ Vô Thần rụt rè, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, chẳng màn đến thân phận Thái Tử, giờ đây hắn chỉ biết rằng phải khiến nàng tha thứ cho hắn, để hắn có thể quay về bên cạnh nàng, giống như ngày xưa.

Tiểu Thất gạt mạnh liên hồi, giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi, nàng ngẩng mặt lên nhìn Dạ Vô Thần, ánh mắt nhu tình như nước, tình cảm cất giấu bấy lâu cuối cùng cũng được hồi đáp. Mười năm nàng nhung nhớ, mười năm nàng tương tư để đổi lấy ngày hôm nay, thật đáng.

- " Thần, chúng ta...thành thân đi" _ Tiểu Thất nhìn Dạ Vô Thần, nhẹ nhàng không chút do dự.

- " Nàng..."

Dạ Vô Thần không tin được vào tai mình, nàng muốn thành thân với y, lòng y tựa như có hàng nghìn lợn sặc đang sôi sục.

- " Ta là đang nói thật, năm đó sau khi mất đi chàng...ta...ta.. mới biết..." _ Tiểu Thất hai má ửng hồng, đầu cúi một lúc một thấp, không nói tiếp.

- " Nàng mới biết chuyện gì?" _ Hắn ôm lấy eo nàng, không cho nàng trốn tránh.

- " Biết...Dạ Vô Thần...ta...ta... thích chàng"

Dạ Vô Thần mỉm cười thỏa mãn, ôm lấy giai nhân vào lòng, mùi hương thoang thoảng từ tóc nàng khiến tâm tình y vô cùng thoải mái. Chỉ mong giây phút này dừng lại, để nàng cứ vĩnh viễn ở trong lòng y mãi mãi.

- " Thất nhi, ta cũng yêu nàng."

Dứt lời, Dạ Vô Thần vung tay, cả căn phòng bỗng chốc trang trí một màu đỏ rực, hắn khoát lên người bộ tân lang y, nàng vận một bộ tân nương phục. Rèm che rủ xuống khiến Tiểu Thất vô cùng xinh đẹp, hắn nắm tay nàng, ra đồng bĩ ngạn.

Ánh trăng soi sáng cả rừng hoa, hai bàn tay đan chặt lấy nhau lòng càng thêm ầm ập, tân lang tân nương quỳ xuống cùng nhau bái thiên địa.

Không cần bà mai, không cần phụ mẫu, chỉ có trời đất, ánh trăng làm chứng. Nguyện cả đời cùng nhau đến răng long đầu bạc.

Nhất bái thiên địa

Nhị bái cao đường

Phu thê giao bái

Tiểu Thất mỉm cười một nụ cười xinh đẹp, ánh mắt đầy dịu dàng nhìn Dạ Vô Thần, kể từ bây giờ nàng đã trở thành thê tử của chàng.

- "Mạnh Thất ta xin thề, cả đời này chỉ yêu một mình chàng, nguyện cùng chàng mãi không chia lìa, cùng chàng nhân sinh hỉ nộ ái ố. Cho dù sinh li tử biệt cũng chỉ ở bên cạnh chàng, chờ đợi mình chàng, trọn đời trọn kiếp".

Dạ Vô Thần nắm chặt lấy tay nàng, đời này kiếp này y chỉ cần bấy nhiêu là đủ rồi.

- "Dạ Vô Thần ta, nguyện Tiểu Thất cả đời vui vẻ hạnh phúc, một đời yêu nàng, sủng nàng, chỉ yêu duy nhất mình Tiểu Thất, mãi không tách rời" _ Nhẹ nhàng vén lên khăn hỉ, niềm hạnh phúc lan tỏa khắp gương mặt, đều hân đợi chỉ duy có ngày hôm nay.

- "Nếu chàng phản bội ta thì sao?" _ Tiểu Thất ngẩng mặt nhìn Dạ Vô Thần, mong chờ câu trả lời của y
"Cả đời này, Dạ Vô Thần nguyện trời đất chứng giám chỉ yêu một mình Mạnh Thất" _ Hân ôm chặt lấy nàng, hôn nhẹ nhàng lên gò má khẳng định từng lời thốt ra.

"Chàng có thể không tin tưởng ta, có thể bỏ rơi ta. Nhưng tuyệt đối đừng làm ta từ bỏ chàng" _ Tiểu Thất nhón người, đặt lên môi Dạ Vô Thần một nụ hôn, nụ hôn của sự tin tưởng, nguyện trao cho chàng tất cả.

Ánh nến vàng rực cháy sáng cả phòng tân hôn, quần áo cởi bỏ vương vãi khắp sàn, trên giường đôi phu thê dây dưa triền miên. Dạ Vô Thần ôm chặt lấy nàng nhẹ nhàng âu yếm, Tiểu Thất thẹn thùng nhắm chặt hai mắt, môi đào vừa hé mở để thở, Dạ Vô Thần nhanh chóng không kiên nhẫn đưa lưỡi tiến vào, quấn chặt lấy lưỡi nàng.

Đêm xuân một cảnh mờ ám, ân ái không dứt.

13. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 13: Cuối Cùng Chàng Là Ai?

- "Thất nhi, chúng ta cứ sống ở đây mãi mãi nhé". Dạ Vô Thần ôm lấy nàng, giọng nói khàn khàn âu yếm hôn lên tóc Tiểu Thất.

Tiểu Thất khẽ cựa quậy thân thể đau nhức, nhẹ nhàng gạt đầu, dù sao nàng cũng đã gả cho y, đâu có ở nơi nào nàng chỉ muốn ở bên cạnh Dạ Vô Thần làm một đôi phu thê tiêu dao tự tại, sống một cuộc sống an nhàn.

Gối đầu lên cánh tay của hân, mười ngón tay đan chặt vào nhau, Tiểu Thất nở một nụ cười hạnh phúc...

Đối với nàng, như vậy đã đủ rồi...

[...]

Gió thổi nhẹ nhàng cuốn theo từng cánh bĩ ngạn, đáp xuống mái hiên bằng gỗ, Tiểu Thất nghiêng đầu hứng lấy từng cánh hoa, đôi môi cong lên cười khúc khích.

Dạ Vô Thần bắt gặp một màn này, đáy mắt hiện lên sự vui vẻ lạ thường, bàn tay vòng qua ôm lấy Tiểu Thất từ phía sau, cầm tựa vào vai nàng tham lam ngửi lấy mùi hương tỏa ra từ làn tóc.

- "Tiểu nữ tử sau khi lấy phu quân, đều vui vẻ như thế?"

Tiểu Thất đỏ mặt, cắn mạnh vào cằm của y, không thém đoái hoài đến câu hỏi.

- "Là ngại không trả lời ta?" _ Dạ Vô Thần cố ý trêu đùa nàng, giọng nói có phần vô si.

- "Chàng...sắc lang".

- " Dẫu có sắc lang cũng là phu quân của Mạnh Thất".

[...]

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, mùa đông cũng đã tràn đến đỉnh bửu ngạn, từng bông tuyết trắng xóa phủ đầy khắp mái lá mỏng manh, nền gạch xanh cũng dần trở nên lốm đốm bạc. Tuyết lạnh hòa cùng làn gió phà vào mặt lạnh buốt.

Tiểu Thất vội vàng xoay người đi vào trong nhà, kéo nhẹ tấm rèm xuống, chậu than củi cứ thi thoảng phát ra tiếng lách tách. Dạ Vô Thần đang ngồi bên cạnh, cầm cùi nấu cơm cho nàng, trên gương mặt trắng nõn đọng lại vài vết than trông cực kì đáng yêu.

- " Thất nhi, nàng xem hôm nay ta nấu món ngon gì này?"_ Hắc nử nụ cười chói mắt, không quên đưa cho nàng xem một chú cá xám bạc sáng lấp lánh đang vẫy đuôi đành đạch.

- " Trời lạnh, chàng nấu canh cá đi...thiếp muốn ăn canh cá"_ Tiểu Thất lộ ra ánh mắt thèm thuồng nhìn con cá đáng thương, là do người xui xẻo, đừng trách ta nha.

- " Được, chiều theo ý nàng"_ Dạ Vô Thần dịu dàng nhìn Tiểu Thất, ánh mắt đầy thâm tình, chỉ là một món canh cá nhỏ bé thì có đáng gì, dẫu nàng có muốn hắc chết, hắc cũng nguyện ý.

[...]

Tháng Chạp, tuyết mỗi lúc càng dày đặc, Tiểu Thất khoác lên người một chiếc áo lông trắng muốt, thế nhưng hơi lạnh vẫn cứ loanh quanh ở bên cạnh nàng, khiến gai óc cứ thi nhau mọc lên như nấm.

- " Hôm nay ta có chút việc phải ra ngoài, nàng ở nhà một mình phải cẩn thận một chút".

Dạ Vô Thần đi đến bếp lửa, lấy cái kẹp gấp thêm một ít than bỏ vào trong lò, sức nóng của lửa dần dần bùng lên, làm cho Tiểu Thất cũng bớt đi phần nào cái lạnh.

- " Chàng đi cẩn thận, đi nhanh về nhanh"_ Tiểu Thất nhanh chóng sửa lại y phục cho phu quân, không quên dặn dò cẩn thận.

Dạ Vô Thần hôn nhẹ lên trán nàng, xoay người đi về phía cửa...

Bóng dáng y khuất dần trong làn tuyết trắng xóa, cả khung cảnh âm u đến đáng sợ, trời cũng vì thế mà dần dần trở nên tối đen. Đột nhiên, tim Tiểu Thất nhói lên, dự cảm chẳng lành ập đến, nàng bỗng nhiên rất sợ...sợ cả đời này không gặp lại y nữa.

Bất chợt...

- " Hiện thân đi, đừng đứng đó nữa"_ Tiểu Thất nhanh chóng giấu đi nỗi lo lắng, phi thân về phía phòng khách, ánh mắt sắc bén nhìn người đang dùng ẩn thân thuật.

- " Haha, quả nhiên không hổ danh là Mạnh Bà đời thứ chín, có thể cảm nhận được bốn cung".

Nữ nhân mặc tố y, toàn thân in hình chim phượng hoàng đang vẫy cánh, trên trán có ấn kí của Thiên Giới, nếu nàng đoán không lầm cô ta chính là Linh Nữ của duy nhất của Phượng Tộc_ Phượng Vô Ảnh.

- " Không biết ngọn gió nào đã đưa Linh Nữ đến nơi sơn cốc này của ta?"_ Tiểu Thất nghiêng đầu, giọng nói có phần lạnh lẽo.

- " Chẳng lẽ Mạnh Bà không có chút thành ý mời bốn cung ngồi hay sao?"_ Phượng Vô Ảnh phát nhẹ đuôi áo, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thất.

- " Xưa nay, ta không hề có giao tình với Phượng Tộc các người, chẳng hay Linh Nữ đến tìm ta là có việc gì?"

Đôi mắt Phượng Vô Ảnh chợt biến đổi, môi đào mím chặt, nở một nụ cười tuyệt thế:" Ta chỉ có lòng tốt, muốn cho cô biết một chuyện...liên quan đến...Dạ Vô Thần".

Tiểu Thất ngạc nhiên nhìn Phượng Vô Ảnh, chuyện của Dạ Vô Thần, rốt cuộc nàng ta muốn nói gì?

14. Một Đoạn Nguyệt Duyên - Chương 14: Cuối Cùng Chàng Là Ai? (2)

- " Người là thê tử của hần, chẳng lẽ không hề biết thân phận hần rốt cuộc là ai hay sao?" _ Phụng Vô Ảnh nhìn nàng, đáy mắt đầy tia giễu cợt.

Tiểu Thất sững người trong chốc lát, thân phận của chàng, Dạ Vô Thần chàng đang giấu thiếp chuyện gì?

Nghĩ tới đây, đột nhiên Phụng Vô Ảnh ngẩng đầu nhìn Tiểu Thất, đang suy nghĩ miên man lại bất gặp ánh mắt chứa đựng sự giễu cợt, Tiểu Thất có chút tức giận, trong lòng chứa đầy hiềm nghi, muốn lập tức chất vấn nàng ta. Thế nhưng, nếu nàng hỏi chắc chắn sẽ có mấy phần là thật? Mọi chuyện cứ để cho Dạ Vô Thần nói cho nàng biết.

- " Thân phận của chàng là ai có quan trọng hay sao? Chỉ cần chàng yêu ta, ta cũng yêu chàng như thế thân phận của chúng ta như nào cũng không có cách nào cản trở."

Phụng Vô Ảnh tròn mắt, mặt vì tức giận mà trở nên tím sặc:" Người nói vậy, Vô Thần ca ca rõ ràng là yêu ta, thứ yêu quái như người làm sao có thể xứng với chàng?"

Tiểu Thất ngạc nhiên nhìn Phụng Vô Ảnh, " Vô Thần ca ca" nàng ta thì có liên quan gì đến y, hai người đến cuối cùng là có quan hệ như thế nào? Bao nhiêu suy nghĩ hỗn loạn không ngừng quanh quẩn trong tâm trí Mạnh Thất. Bất chợt, tiếng kêu đau đớn của Phụng Vô Ảnh khiến nàng bừng tỉnh:

- " Tiểu Thất...ta...là ta...muốn...gặp...Vô...Thần ca ca...sao cô...lạ...i...độc ác...với...ta...như...vậy?" _ Phụng Vô Ảnh toàn thân đầy máu, ngã người xuống đất, miệng không ngừng oán trách nàng độc ác, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, bóng dáng quen thuộc xuất hiện ngay trước mắt.

- " Thần..."

Dạ Vô Thần nhanh chóng lao vào nhà, không màn đến Tiểu Thất, nhẹ nhàng ôm lấy Phụng Vô Ảnh, giọng điệu ngập tràn sự lo lắng:" Ảnh nhi, muội có sao không?"

Phụng Vô Ảnh toàn thân bất lực, đầu dựa vào ngực y, hai mắt nhắm lẹ:" Vô Thần ca ca, Ảnh nhi chỉ là muốn gặp ca, nhưng mà...nhưng mà...Tiểu Thất tỷ ấy..."

- " Muội yên tâm, ta sẽ đòi lại công bằng cho muội" _ Dạ Vô Thần ôm chặt Phụng Vô Ảnh, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Tiểu Thất.

- " Thần...ta...không..."

- " Nàng đừng nói nữa, ta trị thương cho Ảnh nhi, sẽ đến tìm nàng"

Dứt lời, Dạ Vô Thần đóng chặt cửa, từng bông tuyết trắng xóa đọng lại trên áo Mạnh Thất lạnh buốt. Hóa ra là như thế, chuyện nàng ta muốn nói với nàng chuyện vốn dĩ chỉ đơn giản như vậy. Dạ Vô Thần chàng tin nàng ta, không tin ta.

[...]

- " Thất nhi"

Cánh cửa chợt mở ra, Tiểu Thất một mình đứng giữa đồng hoa bỉ ngạn, màu đỏ rực rỡ hòa vào màu trắng của tuyết càng khiến cho nàng thêm vạn phần xinh đẹp.

- " Chàng nói cho ta biết, rốt cuộc chàng là ai?"

- "Ta..."

Tiểu Thất nở một nụ cười thê lương, đôi mắt ẩn chứa đầy sự tuyệt vọng.

- " Sao chàng lại không nói? Là chàng không dám nói hay là không thể nói... nói cho ta biết chàng là Thái Tử thiên giới, nói cho ta biết chàng là phu quân được đính ước từ nhỏ với Linh Nữ Phụng Tộc, nói cho ta biết ta chính là kẻ phá hoại tình cảm tốt đẹp của hai người".

- " Là ta chính là yêu quái nhỏ nhoi không biết tự lượng sức mình muốn trở thành Thái Tử Phi, một bước trèo cao, là chàng đã khiến ta trở thành trò cười cho Tam Giới".

Mỗi một lời nói của tiểu Thất làm tim Dạ Vô Thần tựa như hàng vết dao cứa sâu, đau đến ngộp thở.

- " Ta xin lỗi..."

Tiểu Thất bất lực xoay người rời đi, đôi mắt chẳng biết từ khi nào đã đầm đầy lệ, chàng cố sao lại lừa gạt ta, cố sao để nàng ta nói cho nàng biết sự thật. Chàng đã bao giờ yêu ta chưa?

Đột nhiên Tiểu Thất ánh mắt chuyển sang màu đỏ rực, máu đỏ phủ khắp thân thể, nhắm mắt nàng dần dần gục xuống.

-

15. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 15: Mang Thai

Tiểu Thất tỉnh lại là lúc trời tối, đầu đau như vạn mũi tên đâm xuyên. Bất chợt, mùi hương thoang thoảng từ thức ăn bay vào mũi khiến bụng nàng reo lên ồ ồ ọc.

- " Thất nhi, nàng mau ăn chút cháo đi". Dạ Vô Thần đau lòng nhìn Tiểu Thất, trên tay y là tô cháo còn bốc khói nghi ngút.

- " Không cần, ta không muốn ăn". Tiểu Thất lạnh nhạt cố kìm nén cái bụng đang sôi ùng ục, trong lòng nàng lúc này đang phần nộ đến cực điểm. Đáy mắt không biết từ khi nào đã có một tầng hơi nước, ủy khuất, mê man, phần hận...Đủ loại vẻ mặt hòa thành một chỗ khiến cho người ta không thể không thương tiếc.

Đôi tay nhỏ nhắn cầm lấy chiếc gối thêu ném vào người Dạ Vô Thần, nàng quá thất vọng, tại sao y lại có thể lừa gạt nàng lâu như vậy, y xem nàng là một tên ngốc hay vốn dĩ nàng chỉ là một trò đùa cho Thái tử Thiên Giới.

Dạ Vô Thần nhìn nàng một trận bất mãn, cúi người đặt tô cháo xuống bàn, nhanh chóng vươn tay kéo thân thể Tiểu Thất lại gần, sau đó thừa dịp nắm lấy cổ tay nàng, tay kia ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn nằm xuống giường, chỉ trong thoáng chốc Tiểu Thất đáng thương liền bị đặt dưới người của y.

- " Dạ Vô Thần, ngươi muốn làm gì? Buông ta ra!"

Tiểu Thất cố gắng giãy dụa, thế nhưng dầu có giãy dụa thế nào vẫn không thoát ra được.

Hô hấp của Dạ Vô Thần phả lên da cổ của Tiểu Thất khiến thân thể nàng toàn bộ đều run lên. Tiểu Thất hoảng hốt nhìn y, lúc này khuôn mặt Dạ Vô Thần vô cùng đẹp đẽ, nhìn qua có nét ôn nhu, ánh mắt triền miên nhìn nàng, ẩn ẩn một nỗi khổ sâu sắc.

- " Ta muốn chứng minh cho nàng biết, Dạ Vô Thần là thật lòng thật dạ với Mạnh Thất".

Dứt lời, hắn cúi xuống thân, đưa tay xé rách y phục của nàng.

Tâm trạng thập phần ủy khuất, Tiểu Thất nước mắt tràn ra khóe mi, rõ ràng là hắn lừa gạt nàng, nhưng lại đối xử với nàng như thế, Dạ Vô Thần, chàng rốt cuộc có yêu ta hay không?

- " Thất nhi, ta biết sai rồi, nàng tha thứ cho ta đi có được không?". Dạ Vô Thần cúi đầu xuống hờn vai nàng, đáy mắt hiện lên sự hối lỗi, là y đã sai, y không nên giấu dèm nàng, không nên để nàng chịu ủy khuất.

- " Không được". Mạnh Thất lạnh lùng cắt đứt lời nói của y, nàng dứt khoát không thể tha thứ, ai kêu y không thành thật với nàng kia chứ.

Dạ Vô Thần đau lòng không thôi, nếu biết trước tiểu nương tử khó dỗ như thế, dầu Phụ Hoàng có kêu y nói dối, cũng chẳng dám nghe lời đâu.

- " ThấT nhĩ, nàng cũng biếT đời này Dạ Vô Thần ta cũng chỉ yêu có mỗĩ mìnħ nàng, ta khỏng nỏĩ cho nàng biếT bởĩ vừ... "

- " Vừ sảo? "

Hít sầu mỗĩ hờĩ, Dạ Vô Thần lần lượT kể hếT quá khứ của mìnħ cho Tiểu ThấT, quá khứ đầu thươĩ bị chĩnh đệ đệ mìnħ hẫm hậĩ, lừu lặc nhần gần, chĩu đủ mỗĩ gầĩ vừ đầu đốĩ. Mầĩ mẫĩ thầĩ lậĩ gặĩ đượĩ nàng, đượĩ yêu nàng, đượĩ ở bầĩ cầĩ nàng trổĩ đờĩ trổĩ kếp.

- " Cho nầĩ, ông trờĩ vẫĩ cầĩ thườĩ ta, đầĩ đầĩ nàng đểĩ bầĩ cầĩ Dạ Vô Thần. "

Tiểu ThấT nghe xỏĩ lờĩ kể của y, lỏĩng dẫĩng lầĩn mỗĩ cỗĩ chườĩ xỏĩT, phũ quầĩ của nàng, lậĩ chĩu nườĩ đầu khỏĩ nườĩ thế, nỏĩ đầu của chàĩng nàng cũĩng cầĩnhậĩ đượĩ. Nguyềĩ lậĩ đườĩng đườĩng là Thấĩ tử Thầĩĩ Gầĩĩ lậĩ bị ngườĩ thầĩn phẫĩn bỗĩ, lầĩn gĩĩ cồĩ nỏĩ đầu nầĩn hườĩn thế nườĩ. Đầu khẽ tặĩ vầo ngực Dạ Vô Thần, nườĩ mắĩ khỏĩng ngườĩng rỏĩ, ướĩ đẫĩ cầĩ vặĩ ảo.

Dạ Vô Thần mĩĩ cườĩ nhĩn nữ tử trỏĩng lỏĩng, cầĩ đờĩ y chỉ cầĩ cồĩ mỗĩ gầĩ nhầĩn mìnħ nườĩ vậĩ, thế là đầũ.

Trỏĩng phỏĩng, hờĩ nỏĩng mỗĩ lặĩ cầĩng tặĩng, Tiểu ThấT cầĩnhậĩ đượĩ hờĩ thỏĩ bắĩ thườĩ của Dạ Vô Thần, tầĩn khỏĩng khỏĩ trắĩnh mỗĩ trắĩn rừĩng đặĩng, mắĩ cũĩng dẫĩn dẫĩn đầũ lầĩn.

Theo bầĩn nằĩng, Tiểu ThấT nằĩnh chỏĩng kếp cầĩ chầĩn bầĩ cầĩng gầĩườĩng che kĩĩn thầĩn thể mìnħ, Dạ Vô Thần nườĩng đầũ nhĩn quầĩ chỉ thầĩ nàĩng lặĩ ra hầĩ đờĩ mắĩ nườĩ nhỏ, khỏĩe mầĩng chặĩ nhểĩch lầĩn, vườĩ tay ồĩ lặĩ chầĩn trầĩn ngườĩ nàĩng rầĩ, ảĩnh mắĩ lặĩ ra tầĩ gầĩỏĩ hỏĩ.

Ồĩ chặĩ thầĩn thể nhỏ nằĩnh vầo trỏĩng ngực, ồĩ hườĩng nườĩng nườĩng, tầĩn Dạ Vô Thần lặĩ tặĩ rừĩng đặĩng, hỏĩ hắĩp bắĩ đầũ mỗĩ lặĩ đầũ đặĩ.

Khỏĩng thể kĩĩm lỏĩng, hẫĩn cườĩ đầũ, lậĩ mỗĩ lầĩn nườĩ hỏĩn lầĩn đờĩ mầĩ mềĩ mầĩ nườĩ của nàĩng, mầĩ Tiểu ThấT rầĩt nườĩ, cầĩng hỏĩn cầĩng sầũ sắĩ khỏĩng thể tắĩch rỏĩ.

Hầĩ ngườĩ trầĩn lườĩn khỏĩng biếĩ đầĩ quầĩ bầĩ lầũ, bầĩn tay Dạ vồĩ Thần khỏĩng yềĩn phẫĩn nằĩ chặĩ y phựĩc Tiểu ThấT, " xỏĩT ", cầĩ ngườĩ nàĩng nằĩnh chỏĩng chỉ cồĩ mỗĩ mẫĩn trầĩn trựĩ.

Trỏĩng lặĩ đầĩng đặĩng đầĩn thầĩn mườĩĩn tầĩn vầo ngườĩ tiểu ThấT, bỗĩng nườĩn...

" Ờe... ". Tồĩn bỗĩ cầĩnhậĩ nhắĩ thờĩ đầũ tầĩn bầĩn, mắĩ Dạ Vô Thần đểĩ đểĩ cặĩ đầĩng, nàĩng là đầĩng trườĩng phặĩ hẫĩn sảo? "

16. Mỗĩ Đầũng Nườĩng Dườĩn - Chườĩng 16: Mầĩng Thầĩ (2)

- " Chứĩng mườĩng cồĩng tử, phũ nhầĩn của ngầĩ đầĩ mầĩng thầĩ đượĩ hầĩ thắĩng ". Vặĩ đặĩ phũ tồĩc bặĩ ngầĩ bầĩ gầĩườĩng hườĩng Dạ Vô Thần nỏĩ mỗĩ cầũ.

Dạ Vô Thần nghe xỏĩng ngổĩc lầĩng: " Đặĩ phũ, ông nỏĩ gĩ?? Là... là thậĩ sảo? "

Lầũ đặĩ phũ nghe y hỏĩ, bầĩn tay khẽ vườĩ vườĩ chồĩn rầũ, khỏĩng quầĩn cườĩ mỗĩ tầĩng: " Đĩĩ nườĩn là thậĩ, nườĩng mầĩ thể chặĩ của phũ nhầĩn ngầĩ rầĩt yểũ, kầĩ mầĩng thầĩ tườĩ đầũ đầũ đểĩ nàĩng cồĩ bắĩ cầũ phầĩn nầũ. Nểũ khỏĩng... "

- " Nểũ khỏĩng thể nầũ? Xầĩ đặĩ phũ cầũ nỏĩ ". Tiểu ThấT nằĩn trầĩn gầĩườĩng, đờĩ tay nhỏ nằĩnh đặĩ lầĩn trầĩn bặĩng khẽ vườĩ, khỏĩe mầĩ khỏĩng kĩĩm đượĩ nỏĩ mỗĩ nườĩ cườĩ hầĩnh phựĩc.

- " Nểũ khỏĩng e là cầĩ thầĩ sểĩ khỏĩ mầĩ gầĩ đượĩ. "

Sắĩ mắĩ Dạ Vô Thần thườĩng chườĩ lo lầĩng, nườĩng lậĩ nằĩnh chỏĩng khỏĩ phựĩc nườĩ bầĩn thườĩng, hẫĩn nằĩ đặĩng bầũ hỏĩ nàĩng, đểĩ cho mềĩ cồĩ nàĩng lườĩn bầĩn ảĩn vừ.

- “Đa tạ đại phu, ta đã biết”.

Nhìn bóng lưng lão đại phu già khuất dần sau cánh cửa, Dạ Vô Thần ánh mắt đầy sùng nịnh hướng về Tiểu Thất, y vươn tay ôm lấy nữ nhân mình yêu thương, trong lòng tràn đầy mãn nguyện.

- ” Thất nhi, cảm ơn nàng”.

Mạnh Thất nghiêng đầu nhìn y, giọng điệu có chút khó hiểu:” Sao lại cảm ơn thiếp?”.

Dạ Vô Thần xoa xoa chiếc mũi đỏ ửng, cầm tựa vào đầu nàng, dịu dàng vuốt nhẹ lên vùng bụng của Tiểu Thất:” Cảm ơn nàng đã đến bên cạnh ta, vì ta mà mang thai hài tử”.

- ” Đồ ngốc”. Tiểu Thất mỉm cười tựa vào lồng ngực ấm áp của nam nhân nàng yêu, nếu không vì chàng ta cũng sẽ không ở lại nhân gian mười năm, nếu không vì chàng ta cũng sẽ không mạo hiểm để mang thai hài tử.

Mỗi một Mạnh Bà khi tồn tại trên thế gian đều bất tử bất diệt. Thế nhưng điểm yếu duy nhất của nàng chính là lúc thụ thai, khi ấy sinh lực của nàng sẽ tích tụ lại cho hài nhi. Chỉ đến khi đứa bé chào đời, toàn bộ pháp lực mới được khôi phục. Nhưng mà, trải qua tám đời Mạnh Bà khi hạ sinh, chỉ duy nhất Mạnh Bà đời thứ tám vẫn còn sống, còn lại những người khác, đều chung một kết cục hồn phi phách tán.

Chuyện này, người ở Diêm Giới không ai không biết. Chỉ duy Dạ Vô Thần, chàng không phải người Diêm Giới.

[...]

- ” Vô Thần ca ca”. Phượng Vô Ảnh thân vận bộ phận y, dáng vẻ tuyệt trần bước đến bên cạnh Dạ Vô Thần.

Dạ Vô Thần mãi mê sắc thuốc an thai, không để ý đến nàng, khiến Phượng Vô Ảnh vô cùng ganh ghét, có sao người mang thai lại không phải là nàng mà là ả Mạnh Bà đề tiện Tiểu Thất, bất chợt một ý nghĩ chợt lóe trong đầu Phượng Vô Ảnh, làm cho nàng ta âm thầm cười lạnh.

- ” Vô Thần ca ca, ta sắp về phượng tộc rồi, huynh nói chuyện với ta một lúc có được không?”. Phượng Vô Ảnh mâu quang chợt ngấn lệ, ngữ khí tựa hồ như sắp khóc.

Bàn tay Dạ Vô Thần ngừng lại một chút, giọng điệu bình thản nhẹ nhàng thốt lên:

- ” Muội ra phía bờ sông chờ ta, sắc thuốc xong, ta sẽ đến tìm muội”.

Mục đích gần như đã đạt được hơn nữa, Phượng Vô Ảnh gạt đầu, xoay người rời đi, trên môi là nụ cười vô cùng đắc ý, lần này ta sẽ khiến cho người muốn sống không được muốn chết cũng chẳng xong, Mạnh Thất!

##phongtinh

17. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 17: Nước Mắt Là Vì Ai?

Dạ Vô Thần một mình hướng đến phía bờ sông, tâm trạng y không khỏi có chút lo lắng. Hơn ai hết, y hiểu rõ tính khí của Phượng Vô Ảnh, mọi thứ nàng ta muốn đều chưa bao giờ không thể không đạt được, hà tất nàng ta lại có hôn ước với mình, nhưng mà Tiểu Thất lại mang thai, chỉ sợ rằng nàng ta sẽ không cho qua dễ dàng như vậy.

Bờ sông Bỉ Ngạn, sở dĩ nó có cái tên như thế là do chính Tiểu Thất đặt, con sông không chỉ mang một màu đỏ như máu mà khi về đêm lúc ánh trăng chiếu rọi, toàn bộ một khúc sông sẽ chuyển dần sang một màu xanh ngọc bích tựa hồ hoa và lá của hoa bỉ ngạn.

- ” Ảnh nhi, ta đã đến”. Dạ Vô Thần gương nhan lạnh nhạt nhìn về phía bên kia sông, hai tay chấp ra sau lưng, động tác dứt khoát lộ ra dáng vẻ quý khí.

Phượng Vô Ảnh ngược nhìn nam nhân trước mắt, trong lòng vô cùng yêu thích, từ nhỏ khi sinh ra, số phận đã định nàng chính là vương hậu tương lai, cùng y cai quản thiên giới, nhất phu nhất thê sống một cuộc sống hạnh phúc. Cho nên nàng luôn một mực cố gắng, trở thành linh nữ duy nhất của Phượng Tộc khiến cho người đời kính nể, chỉ như vậy nàng mới có thể sánh đôi cùng Dạ Vô Thần. Nhưng mà, khi đã nắm trong tay quyền lực tối cao, trái tim y lại thuộc về nữ nhân khác:” Vô Thần ca ca, huynh có từng yêu ta không?”

Dạ Vô Thần nghe hỏi, hai mắt chợt lóe lên, nở một nụ cười hạnh phúc:” Đời này ta chỉ yêu một mình Mạnh Thất”.

Một tiếng sét giáng xuống giữa trời quang, trái tim Phượng Vô Ảnh đau nhói, dường đã biết trước câu trả lời nhưng khi nghe được những lời tuyệt tình của y, nàng vẫn không thể kìm chế được sự tuyệt vọng.

Nở một nụ cười chua chát, Phượng Vô Ảnh lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, xoay người hướng đến bên cạnh Dạ Vô Thần, giọng nói không nhanh không chậm:” Huynh yêu nàng ta, liệu sau khi nàng ta biết được sự thật sẽ còn có thể yêu huynh không?”

- ” Nàng ấy sẽ không bao giờ biết được”.

- ” Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, cái gọi là bí mật vốn không hề hiện hữu trên thế gian này”. Phượng Vô Ảnh đối mặt Dạ Vô Thần, khóe môi mang theo nụ cười đắc ý, lại nhìn đến bóng dáng nhỏ nhắn đứng đằng sau gốc cây, Mạnh Thất cuối cùng người cũng đã đến.

- ” Người không nói, ta không nói. Trên đời này sẽ còn có ai biết. Vô Ảnh, ta xin người bí mật này hãy chôn vùi đi, có được không?”. Dạ Vô Thần nắm lấy bờ vai Phượng Vô Ảnh, ánh mắt lộ ra tia cầu khẩn, giờ khắc này hẳn không màn đến thân phận Thái Tử gì nữa, điều duy nhất hẳn cần chỉ là Tiểu Thất và hài tử.

Phượng Vô Ảnh đột nhiên cười lớn, lời nói mang theo vài phần giễu cợt:” Năm xưa, Thiên đế vì ngại vị không ngại một mình xông xuống Diêm Giới, giết chết Mạnh Bà, cướp đi Mạnh Bà truyền. Cuối cùng đã lên được ngôi vị cao nhất, nhưng mà người nào ngờ được ngàn năm sau, chính con trai mình lại yêu con gái của Mạnh Bà. Quả thật là oan nghiệt”.

- ” Ta...”

- ” Vô Thần ca ca, huynh từ bỏ đi, nếu Thiên đế biết được việc này, Mạnh Thất cũng sẽ an toàn sao?”.

- ” Ta sẽ bảo vệ mẹ con nàng, dầu có chết ta cũng nguyện ý”.

Phượng Vô Ảnh hai tay bấu chặt vạt áo, dường có chết chàng cũng nguyện ý, haha Dạ Vô Thần thứ mà Phượng Vô Ảnh không có chàng cũng đừng mong được hạnh phúc.

- ” Vô Thần ca ca, ta còn chuyện muốn nói cho huynh biết....”.

[...]

Tiểu Thất mơ hồ quay về đồng bĩ ngạn, nước mắt cơ hồ giàn giụa khắp gương mặt, nàng đã tin lắm, một lần nữa lại bị chàng lừa gạt. Từng lời nói của Phượng Vô Ảnh cứ lần lượt hiện lên trong đầu nàng, khoét sâu vào tận tâm can, tại sao lại cho nàng gặp gỡ y, tại sao lại cho nàng yêu y, đoạn nghiệt duyên này là để trên người nàng hay sao, đột nhiên một đạo ánh sáng chợt lóe lên, Tiểu Thất mất hết sức lực từ từ ngã xuống.

[...]

Mạnh Thất tỉnh lại, nàng nằm trên giường gỗ quen thuộc, chẳng kịp nhìn xung quanh lại thấy Dạ Vô Thần đứng ở bên cạnh, xoay lưng về phía nàng.

Tiểu Thất cổ họng đau rát, cả người dường như chẳng còn sức lực. Nước mắt lại không tự chủ mà rơi xuống, từng giọt từng giọt ướt đẫm gương nhan tái nhợt. Nàng cất tiếng gọi yếu ớt: ” Thần”.

Dạ Vô Thần không hề xoay người, hai tay chấp ở phía sau, tầm mắt lạnh nhạt không hề dao động:” Nàng tỉnh rồi à? Mau uống chút thuốc an thai”.

Tiểu Thất nhìn bát thuốc đen ngòm, bụng chợt thắt lại, vị chua nhanh chóng tràn lên cuống họng:” Ơ...”

Dạ Vô Thần nhìn thấy mặt này, ánh mắt không hề thay đổi, cầm lấy muỗng đưa vào miệng Tiểu Thất.

Vị đắng lan tỏa trên đầu lưỡi, nhiều năm nấu ăn ở Diêm Giới khiến vị giác của nàng rất dễ nhận biết mùi vị:” Thần, thuốc này vị rất lạ”.

- ” Dĩ nhiên là lạ, bởi vì đó là thuốc phá thai”. Dạ Vô Thần không hề trả lời, thế nhưng Phượng Vô Ảnh đã thay y giải thích hết toàn bộ.

Tiểu Thất tựa như có một nhát dao đâm vào người nàng, đầu óc lung lay tưởng chừng như sắp ngã, nàng không hiểu Phượng Vô Ảnh đang nói gì, đùa nàng sao:” Không, không phải”.

Phượng Vô Ảnh nở một nụ cười khuyếch thành, giọng nói ngập tràn khinh miệt:

- ” Mạnh Thất, người tưởng Vô Thần ca ca còn yêu người sao? Chàng làm sao có thể yêu thích một người thấp hèn như người được”.

Mạnh Thất đau lòng ôm chặt lấy bụng, đôi vai run rẩy không thốt thành lời, đột nhiên từ dưới truyền lên một trận co thắt dữ dội.

- ” Đau...đau quá... Thần...”

- ” Chàng yêu thiếp mà, chàng yêu con chúng ta mà phải không?? Mau... mau cứu con... thiếp... thiếp... đau quá...!!”.

Chống lại ánh mắt cầu khẩn của Tiểu Thất, Dạ Vô Thần vẫn một mực yên lặng, đôi tay ôm lấy Phượng Vô Ảnh, ánh mắt đầy sùng nịnh.

- ” Đứa con này, bốn Thái Tử không cần. Con của ta, chỉ có một mình Vô Ảnh mới có thể sinh”.

- ” Vô Thần ca ca, nơi này thật hôi quá đi, người ta muốn về Phượng Tộc”. Nữ tử kéo góc tây áo Dạ Vô Thần, giọng nói nhẹ nhàng, pha lẫn chút giận dỗi.

- ” Được, nhân tiện ta cũng muốn đến Phượng Tộc một chuyến, việc thành thân của chúng ta nên tổ chức càng sớm càng tốt”. Dạ Vô Thần xoa nhẹ bên má Phượng Vô Ảnh, nhẹ nhàng an ủi. Nhận được sự sùng ái của nam nhân, nàng khẽ nép vào ngực y, ánh mắt khiêu khích hướng về phía Tiểu Thất.

Bụng mỗi lúc một đau dữ dội, mồ hôi lấm tấm đọng trên gương mặt nhợt nhạt. Thân ảnh Tiểu Thất mơ hồ ngã gục xuống giường, mơ màng nhìn theo bóng lưng hai kẻ bước ra ngoài, đôi tay bấu chặt lấy ga giường, lệ đỏ tuôn ra thành hai đường thẳng tắp:” Dạ Vô Thần, Phượng Vô Ảnh... Mạnh Thất ta sẽ không bao giờ tha thứ cho các người.”

” Hài tử, con nhất định phải bình an...”

18. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 18: Tình Cảm Của Chúng Ta, Ngàn Năm Trước Vốn Đã Không Còn?

- ” Đau...đau quá... Thần...”

- ” Chàng yêu thiếp mà, chàng yêu con chúng ta mà phải không?? Mau... mau cứu con... thiếp... thiếp... đau quá...!!”.

Từng lời van xin của Tiểu Thất cứ vọng mãi trong đầu Dạ Vô Thần, lòng y đau nhói đến tận xương tủy, trong đấy mất những giọt lệ trong suốt cứ thi nhau rơi xuống . Dạ Vô Thần ơi Dạ Vô Thần, người tổn thương nàng, người giết con nàng, tâm người còn đau hơn nàng gấp bội. Chính bàn tay này, chính y đã tự tay giết chết hài tử của mình, hủy hoại đoạn tình cảm phu thê mà bấy lâu cố gắng vun đắp.

Nắm chiếc trâm gỗ trên tay, Dạ Vô Thần vô cùng đau đớn, nỗi đau cứ từng chút từng chút một lan rộng ra toàn thân.

Giết chết hài tử để bảo vệ tính mạng cho nàng, hẳn là một người cha tồi tệ

Ôm nữ nhân khác trước mặt nàng, cười trên nỗi đau của nàng, hẳn chính là một người chồng tàn nhẫn.

Gạt bỏ đi lời cầu xin của nàng, hẳn đáng chết, vạn lần đáng chết.

”Thất nhi, bảo vệ được mạng sống cho nàng, dầu ta có trở thành một kẻ phụ bạc, ta cũng không hề hối hận. Mọi tội lỗi cứ để mình ta gánh, chỉ cần nàng bình yên...Thất nhi...Thất nhi...”

Lang thang một mình nơi rừng trúc, Dạ Vô Thần bước đi như kẻ vô hồn, miệng cứ không ngừng lẩm bẩm, nàng chỉ cần sống hạnh phúc, chỉ cần nàng hạnh phúc...

[...]

Tiểu Thất tỉnh lại, nước mắt đã chẳng biết đã khô từ khi nào, hai tay hốt hoảng sờ xuống bụng, bất chợt âm thanh từ bên ngoài vọng vào đánh tan suy nghĩ của nàng:”Người yên tâm, đứa trẻ không sao? Chỉ là...”

”Chỉ là làm sao? Người là ai? Cầu người cho ta biết đi được không?”

”Chỉ là, sau khi sinh đứa bé, mạng của người khó có thể giữ được”. Giọng nói ảm áp tiếp tục giải thích cho nàng.

Tiểu Thất hai mắt nhắm nghiền, làn mi khẽ cong, đôi môi đẹp đẽ từng cười khiến người ta rung động giờ đây chỉ còn đọng lại sự cô đơn lạnh lẽo:”Chỉ cần con ta được sống, dầu có chết cũng chẳng sao cả?”

”Được rồi, người cứ tịnh dưỡng đi”. Dứt lời, tiếng động bên ngoài cũng không còn nữa, cả căn nhà chỉ còn lại mỗi mình Tiểu Thất, nỗi đau đớn cứ quẩn chặt lấy nàng không rời.

”Cả đời này ta nguyện chỉ yêu mình Mạnh Thất”

Chàng nói chàng yêu ta, trọn kiếp chỉ ở bên cạnh một nữ nhân duy nhất là ta. Bây giờ thì sao? Chàng hại chết hài tử của ta, cha chàng giết chết mẫu thân ta, trái tim chàng lại thuộc về Linh Nữ Phượng Tộc. Dạ Vô Thần, chàng hết lần này đến lần khác tổn thương ta, khiến ta khóc lóc thảm thương, rũ bỏ mọi tự tôn cầu xin chàng cứu lấy hài tử, ta gạt bỏ thù hận tha thứ cho chàng. Vì sao? Vì sao đến cuối cùng chàng vẫn bỏ ta mà đi?

Mạnh Thất cố gắng bước xuống giường, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc bụng nhỏ bé:”Phụ thân đã không cần con, nhưng mà nương lại rất cần con, tiểu hài tử”.

[...]

”Haha, cuối cùng ta cũng xem được kết cục của hai người”. Phượng Vô Ảnh ngồi trên phượng vị, bàn tay vân vê chén ngọc, gương nhan gợi tình hướng về phía Dạ Vô Thần.

Dạ Vô Thần gương mặt lạnh lẽo, ánh mắt giận dữ nhìn kẻ đang đắc ý:”Phượng Vô Ảnh, bốn Thái Tử đã làm theo lời người nói, giao ước của chúng ta đã đến lúc nên thực hiện rồi”.

”Giao hẹn, sao ta lại không nhớ gì nhỉ? Thái Tử điện hạ, người đã nhớ lầm rồi?”

”Nếu người không giữ lời hứa, đừng trách bốn Thái tử tuyệt tình”.

Dạ Vô Thần gầm lên, hai tay bắt đầu vận khí. Cả Phượng Điện rung lắc dữ dội, nhìn thấy một màn đang diễn ra, Phượng Vô Ảnh nhất thời kinh hãi, giọng nói có chút miễn cưỡng:”Chàng yên tâm, những đã hứa ta nhất định sẽ giữ lời, Thiên đế sẽ không bao giờ biết được việc của chàng và Mạnh Thất”.

“Hừ..!!”. Dạ Vô Thần hừ lạnh, ống tay áo phất lên, cả Phượng vị của Phượng Vô Ảnh liền sụp đổ, đáy mắt lạnh lẽo không màng đến người vừa té xuống đất, xoay người rời khỏi.

Nước mắt chảy dài trên mặt Phượng Vô Ảnh, ánh mắt tràn đầy uất hận, hai tay bấu chặt lấy vạt áo:”Mọi chuyện vẫn chỉ mới bắt đầu,mối thù của ta và người...ta nhất định phải báo”.

[...]

Tiểu Thất một mình quay về Diêm Giới, mỗi ngày đều nấu Mạnh Bà Thang, chỉ có làm việc mới có thể khiến cho nàng quên đi người, nhìn bụng mỗi ngày một lớn, hài tử chính là niềm an ủi duy nhất của nàng.

” Mạnh Bà, ta nói cô nghe đừng có mỗi ngày đều nấu canh đen ngòm như thế. Không sợ mai này con cô sinh ra sẽ cũng sẽ đen giống vậy à?”. Một oan hồn cầm chén canh trên tay, không ngừng thắc mắc.

” Nếu người còn ở đó lắm lời thì không cần đi luân hồi nữa, ngoan ngoãn để ta nuốt vào bụng” Tiểu Thất giọng điệu lạnh nhạt, ánh mắt dán chặt vào nồi canh đang bốc khói nghi ngút.

” Ai da, ta không nói nữa, ta còn muốn đi luân hồi, mỹ nhân vẫn đang đợi bổn gia phía trước”.

Tiểu người cuối cùng rời đi, Tiểu Thất xoa lấy cái eo đau nhức, đã trôi qua chín tháng, nàng đã sắp đến ngày lâm bồn, thời gian còn lại e rằng cũng chẳng còn nhiều nữa, chỉ hi vọng có thể nhìn mặt hài tử một lần, còn có thể... nhìn thấy một người... Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng đã nhô cao, ánh mắt tĩnh mịch nhìn về phía chậu hoa bĩ ngạn.

Dạ Vô Thần dùng ẩn thân thuật một mình đến Diêm Giới, hắc nữ nàng, muốn đến ôm chặt lấy nàng, nói cho nàng biết, hắc trước giờ vẫn yêu nàng, trong thâm tâm chỉ có mỗi mình Mạnh Thất, nhưng mà... hắc không làm được.

Dạ Vô Thần không ngờ được cái thai vẫn còn tồn tại, càng không thể ngờ nàng đến cuối cùng vẫn nhớ về hắc, vậy mà hắc cứ lần lượt làm tổn thương nàng, không cho nàng có thời khắc hạnh phúc. Thất nhi, ta xin lỗi, tình cảm ta dành cho nàng, chỉ có thể cất giấu trong trái tim, yêu nàng một cách lặng lẽ...

[...]

Mây đen đột nhiên biến mất, ánh sáng xuyên qua bờ sông Vong Xuyên chiếu đến Vọng Hương Đài, toàn bộ quỷ thần bởi vì ánh sáng mà nhanh chóng tan biến.

Tiếng trống vang, tiếng binh khí vang dội từ từ tiến đến Diêm Giới.

Mạnh Thất che đi tia sáng lọt vào trong mắt, nhanh chóng đứng dậy, luồng chân khí mạnh mẽ đánh úp xuống bụng khiến nàng không kịp chống đỡ, toàn thân bị lùi về phía sau, bụng truyền đến một trận đau đớn.

” Mạnh Thất to gan, đường đường là Mạnh Bà đời thứ chín, không làm tốt bổn phận, lại cả gan trốn đến Nhân Gian nhiễu loạn trần thế, quyến rũ Thái tử Thiên Giới. Còn không mau nhận tội...”

Dạ Vô Thần chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, một giọng nói quen thuộc truyền đến bên tai, ngẩng đầu nhìn lên, bóng dáng lãnh đạm, ngông cuồng xuất hiện trong tầm mắt...người đó... không ai khác...

...chính là Thiên Đế...

19. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 19: Tình Cảm Của Chúng Ta, Ngàn Năm Trước Vốn Dĩ Đã Không Còn

Thiên đế...

Thiên đế dần dần tiến về phía Vọng Hương Đài, gương mặt lạnh lùng, đôi đồng tử màu đỏ lộ rõ tâm cơ sâu xa, nhìn đám thần tiên kính cẩn phía sau, không để lộ ra chút biểu cảm.

” Mạnh Thất ngươi còn không biết hối cải ”. Nội lực Thiên Đế vô cùng thâm hậu, tuy âm thanh không lớn nhưng khiến cho mọi người nghe rất rõ ràng, mục đích duy nhất chính là dồn Tiểu Thất vào một đường chính là chết.

Tiểu Thất nhìn dáng người tiến gần đến, khóe môi nở nụ cười tự giễu, hai tay vẫn che chắn cho cái bụng đã nhô cao, thần sắc có chút tái nhợt: ” Không biết từ khi nào Mạnh Thất lại phạm vào tội lớn khiến Thiên Đế dẫn theo nhiều người đến trừng phạt thế này?”.

Sắc mặt Thiên Đế có chút biến đổi, bốn phía nổi lên những tiếng xì xào, một tiểu thần nhỏ bé như nàng lại cả gan dám chất vấn cùng thiên đế, lại suy nghĩ một chút, một thiên đế quyền uy, lại cùng đám thần tiên ức hiếp một nữ tử nhỏ bé, thật khiến cho người ta không ngừng bàn tán.

“Hừ! Chết đến nơi còn không biết hối cải, thật không biết tốt xấu”. Giọng nói mười phần hết bảy phần tự mãn, điệu bộ oai phong tựa vị thần hùng dũng giữa bầu trời đen đầy những tia sét ầm ầm giáng xuống.

” Ta không có tội, hà cớ gì phải hối cải, hướng hồ..“. Tầm mắt đảo qua một lượt bóng dáng cao lớn, giọng khinh bỉ: ”Hướng hồ, Thiên đế Thiên tộc ý thể hiệp nhỏ, thủ đoạn ti tiện, đúng là khiến Mạnh Thất mở rộng tầm mắt”.

” Ăn nói hàm hồ!”. Ánh mắt Thiên đế mỗi lúc một nguy hiểm, đáy mắt dần lộ ra tia máu, chỉ một chốc, luồng ánh sáng nóng rực bay đến, Mạnh Thất chỉ là một nữ tử nhỏ bé làm sao có thể tránh khỏi cái chết, một đòn chí mạng, Thiên đế quả nhiên muốn diệt cỏ tận gốc. Hài tử, xem ra nương và con số kiếp đã không tránh khỏi!

Tiếng nổ lớn không ngừng nổ ra bên tai, ngay sau đó lồng ngực quen thuộc lại ôm nàng vào lòng, dòng chất lỏng ấm áp chảy dọc theo gò má Tiểu Thất, mùi vị tanh nồng xộc đến tận mũi. Thân thể nhỏ nhắn không kìm được run lên, đôi tay nhỏ nhắn đẩy người trong ngực ra, cảnh tượng trước mắt khiến đầu óc nàng trở nên trống rỗng.

Đáy mắt Tiểu Thất trở nên ầng ậng nước mắt, hình ảnh nam nhân nàng yêu run lên từng đợt, máu tươi chảy dài khắp cả khuôn mặt, chàng nằm trên mặt đất, thân thể dần dần tan biến, biến đi trong nỗi đau tột cùng.

Ánh mắt Tiểu Thất chăm chăm nhìn vào cây trầm gỗ trên tay y, nước mắt lặng lẽ chảy dọc theo hai gò má, dòng chữ năm nào vẫn khắc sâu vào từng thớ gỗ ” Thần Thần yêu Mạnh Thất”.

Thiên đế kinh ngạc nhìn Dạ Vô Thần dần dần tan biến, chính ông đã hại chết con trai duy nhất của mình. Không phải, người hại chết Thần nhi là cô ta, đúng chính là Mạnh Thất, vì đỡ một chưởng cho ả mà con trai ông mới mất mạng. Thần nhi, phụ vương nhất định trả thù cho con.

Bỗng chốc, bầu trời đen kịt tựa sắp bão, cả thân hình Tiểu Thất gục xuống, nàng nhẹ nhàng bay lên cao, mái tóc đen từ khi nào đã hóa bạc, cánh môi đỏ thắm như từng đoá hồng ngẹn. Đôi mắt kiêu diễm từ từ mở ra, sâu thẳm tựa nước sông Vong Xuyên, hồng y rực rỡ hòa vào âm khí của Diêm Giới.

Phượng Vô Ảnh đau lòng khôn xiết, lại nhìn đến Tiểu Thất, hai mắt trợn to: ” Không thể nào... nàng ta... nàng ta... Ma Tôn... Ma Tôn tái thế...”

Thiên Đế nắm chặt quả đấm, không ngờ năm xưa y giết chết Mạnh Bà đoạt lấy nội đan tu luyện mấy ngàn năm lại không thể tu thành cảnh giới cao nhất của Ma Đạo. Thế mà nữ nhân kia lại một bước luyện thành, thật đáng thống hận!

” Thù mới hận cũ, Bồn Tôn sẽ không để kẻ nào trốn thoát”.

20. Một Đoạn Nghiệt Duyên - Chương 20: Kết Thúc

” Thiên đế, đến lúc Bồn Tôn thay trời hành đạo rồi”. Cánh môi nở nụ cười quyến rũ, nàng nói một cách rành mạch.

“Yêu nữ...”. Thiên Đế trợn mắt nhìn nàng, gương mặt nhăn nhó tràn đầy giận dữ.

Hai mắt Mạnh Thất đỏ rực chói lóa, hần rở cả tơ máu, sát khí ngút trời, nàng vung tay, từng cánh hoa hồng bị nội lực cuốn theo tạo thành những vòng tròn hình cung uốn lượn rực rỡ cả một vùng trời âm phủ.

” Người dám...”. Thiên Đế ánh mắt lạnh băng, lòng bàn tay bắt đầu vận khí, ông đọc thần chú, thân thể phát ra hào quang vàng rực tạo thành kết giới vây xung quanh bản thân.

Tiểu Thất chỉ nhếch mép, rồi xoay người phi thân về phía sau, chỉ một chốc, màu đỏ rực rỡ đã cuốn trôi vầng hào quang vàng nhạt, toàn thân Thiên Đế khụy xuống, vết máu lăn dài nơi khóe miệng, Mạnh Thất

tăng thêm nội lực, chớp mắt Thiên Đế bị một đòn chí mạng, ánh mắt trở nên suy yếu, sức lực nhanh chóng cạn kiệt không còn sức đánh tiếp.

” Hóa ra Thiên Đế chỉ có như vậy!”. Tiểu Thất giọng nói khinh bỉ, khoe môi bất giác nở nụ cười chế giễu.

” Muốn giết cứ giết, đừng nhiều lời”.

” Giết người... haha...chỉ làm bẩn tay bẩn tôn, ta sẽ khiến người nhìn từng người, từng người ở đây chết dưới tay ta... để người nếm trải cảm giác tội cùng của sự đau khổ”.

Trong lòng Tiểu Thất chứa đầy sát ý tàn bạo, Dạ Vô Thần đã chết cả đời này nàng và y vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp lại. Không còn người mỗi ngày bên cạnh làm nũng với nàng, không còn người nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng khi trời đông giá lạnh. Cũng không còn người ôm nàng vào lòng trong đêm khuya tĩnh mịch, thế gian này đã không còn gì để nàng lưu luyến nữa, những kẻ này đã cướp đi hạnh phúc của nàng, nàng giết đi sinh mạng chúng thì có làm sao!

Bọn thần tiên Thiên Giới vốn dĩ không xem người trong Diêm Giới ra gì, nàng giết bọn chúng vốn dĩ chính là diệt trừ hậu họa cho nhân gian.

Tiểu Thất ngẩng đầu, nhìn về phía Phượng Vô Ảnh, nàng ta không tin vào mắt mình nữa, Mạnh Thất đánh bại Thiên Đế, trong một khắc Phượng Vô Ảnh lộ vẻ yếu đuối, sự ngạo mạn ban đầu đã nhanh chóng biến mất.

” Phượng Vô Ảnh, người đầu tiên chính là người”. Ngón tay nhỏ nhắn hướng về phía Phượng Vô Ảnh, kẻ hại chết Dạ Vô Thần chính là nàng ta, người chết đầu tiên cũng chính là nàng.

” Để xem người có bản lĩnh đó không đã”. Phượng Vô Ảnh hét to, mũi kiếm chìa về phía Tiểu Thất.

Nhìn vẻ mặt kích động của Phượng Vô Ảnh, mày phượng khẽ nhíu lại, ánh mắt không chút gợn sóng, Tiểu Thất vung tay, mũi kiếm chưa chạm vào vật áo đã bị nát vụn, cả người Phượng Vô Ảnh văng ra, đau đớn ôm lấy ngực, ngụm máu tươi phun ra vọt vãi trên mặt đất.

Phượng Vô Ảnh ôm lấy thân thể, bất lực nhìn Tiểu Thất, không ngờ nàng ta lại có ngày hôm nay. Một linh nữ cả vạn người kính nể lại thua dưới tay một Mạnh Bà nhỏ bé, thật là nực cười.

” Phượng Vô Ảnh người biết vì sao có ngày hôm nay không?”. Mạnh Thất nhẹ nhàng vuốt lấy cái bụng, giọng điệu chậm rãi.

Phượng Vô Ảnh không hiểu, ánh mắt mơ hồ nghiêng đầu nhìn Mạnh Thất, ngày hôm nay vốn dĩ nàng ta không bao giờ lường đến, một nữ tử nhỏ bé chỉ một thoáng trở thành Ma tôn, chuyện này quả thật rất hoang đường.

Mạnh Thất bẻ một cành bỉ ngạn, ánh mắt vô hồn nhìn theo từng cánh hoa bay dập dờn theo làn gió: ” Nếu người không oán niệm, nếu người không phá hoại tình cảm của ta và Thần, vốn dĩ đã không có ngày hôm nay. Thần chết, chính là do người giết chàng”.

” Người nói vậy, ta không giết chàng, chàng vì người mà chết, chàng vì đỡ một chưởng thay cho người...không phải là ta”. Phượng Vô Ảnh hét to, nàng ta nói vậy, nàng không có hại chết chàng.

” Người có, chính người đã nói bí mật này cho chàng, chính người bức chàng giết chết hài tử trong bụng ta, chính người phản bội lời hứa của chàng, đem tình cảm của chúng ta nói cho thiên Đế, sự việc ngày hôm nay đều do oán hận của người mà ra...”

“...Khi chàng sống người không có được tình yêu có chàng, đến lúc chết người vĩnh viễn cũng không có được chàng. Bởi vì sao người biết không? Bởi vì người không xứng với tình cảm ấy”.

Từng lời nói của tiểu Thất như nhát dao cứa vào tâm Phượng Vô Ảnh, nàng rút cuộc đã làm sai rồi sao, ngay từ đầu tình yêu dành cho chàng vốn dĩ đã sai, biết rõ chàng không yêu mà vẫn cứ cố chấp. Nàng cứ tưởng khi Mạnh Thất chết đi, Dạ Vô Thần sẽ quay về bên cạnh nàng, ấy mà vì nàng ta ngay cả mạng sống chàng cũng không cần, nàng thua rồi thua một cách triệt để. Trong tình yêu này, nàng chỉ là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của phu thê người khác, chính nàng đã hại chết người mà nàng thương nhất... tất cả đều do nàng trực tiếp gây ra...

Từng hồi ức hiện về trong đầu Phượng Vô Ảnh, hình ảnh tiểu hài tử dạy cho nàng đọc sách dưới gốc hoa đào, cầm tay nàng luyện từ đường kiếm...lần lượt chạy qua, từng giọt nước mắt đau đớn vươn vãn trên gò má hao gầy, Phượng Vô Ảnh hét to một tiếng, gieo mình xuống Vong Xuyên hà tự vẫn.

Mạnh Thất nhìn thấy một màn này, ánh mắt lạnh lẽo không hề biến đổi, trong lòng mỗi lúc một vui sướng, giết người nàng ta là quá nhẹ, phải để cho nàng ta nếm trải sự đau đớn của lương tâm, từng chút từng chút một ăn mòn đến tận xương tủy, chỉ như vậy mới khiến nàng ta dần có chết cũng chết trong hối hận, tội lỗi.

"Ma tôn, người mau dừng tay, bọn ta sẽ tha chết cho người". Một lão thần tiên không sợ chết, ngẩng đầu đe dọa.

"Tha chết?...". Mạnh Thất đem hết âm khí tụ lại lòng bàn tay, ồng tay áo nhẹ nhàng phất lên, tiếng kêu đau đớn vang lên khắp bốn phía, toàn bộ bờ sông Vong Xuyên máu chảy nhuộm đỏ cả một khoảng rộng lớn.

"Thất nhi, dừng tay, đừng tạo nghiệt nữa".

Trong không khí chết chóc, bỗng một giọng nói quen thuộc truyền đến bên tai, Mạnh Thất thu lại âm khí, tâm mắt hạ lên người vừa mới lên tiếng, người đó là Diêm Vương.

"Diêm thúc thúc, bọn chúng hại chết chàng".

Diêm Vương lắc đầu thở dài: "Bọn họ hại chết Dạ Vô Thần, khiến con mất đi phụ quân, con đau lòng muốn đại khai sát giới. Thế con có nghĩ khi con giết hết họ rồi, người thân của họ sẽ như thế nào không?"

Mạnh Thất sững người, đúng vậy người thân họ không có tội, nàng không thể hại họ phải đau đớn giống như nàng.

Chàng đã chết rồi, nàng không có quyền khiến người khác phải chết theo chàng.

Tiểu Thất bước lại gần thân thể gần như tan biến của Dạ Vô Thần, chàng mất rồi thiếp cũng không còn muốn sống nữa, hai tay chạm nhẹ vào trán y, ấn kí bỉ ngạn sáng rực rỡ, toàn thân hai người phút chốc cùng nhau phát sáng, Diêm Vương không tin được vào mắt, lệ rơi ướt cả gương mặt già nua: "Không... Thất nhi..."

Dạ Vô Thần bị đau đớn giằng xé, cả người cảm thấy đứt ra từng mảnh, cơn đau từ lục phủ ngũ tạng truyền đến khiến y dần dần tỉnh lại.

"Thất nhi..."

"Thần..". Tiểu Thất mỉm cười mãn nguyện, cuối cùng chàng đã tỉnh lại.

"Thất nhi, nàng làm sao vậy Thất nhi, nàng...". Dạ Vô Thần nhìn một cảnh trước mắt, lòng dâng lên chua xót, Tiểu Thất một thân hình rắn, cuộn tròn nằm trên mặt đất, hơi thở vô cùng yếu ớt.

"Chàng phải thay thiếp chăm sóc hài tử, nếu không ta sẽ không tha thứ cho chàng, đời này yêu chàng Thất nhi không hối hận". Tiểu Thất nhìn thân người dần tiêu biến, nàng biết đã đến lúc phải rời xa y, rời xa hài tử, giọng nàng đầy nỗi sợ hãi, nước mắt lăn dài xuống má, nàng không nỡ... thật không nỡ...

"Thất nhi... nàng nói bấy cái gì vậy...không được...nàng không được rời xa ta..". Dạ Vô Thần ôm chặt lấy nàng, run rẩy không thốt nên lời.

"Chàng không được phép đi theo ta, ta lấy thân phận Ma Tôn nguyện hi sinh bản thân cứu chàng, nguyện chàng đời này bất sinh bất tử...". Nói chưa hết câu, thân thể nàng chấn động, một ngụm máu tươi chảy ra, thân ảnh trong phút chốc chỉ còn lại những đốm ánh sáng li ti để lại bên cạnh là một tiểu hài tử cất tiếng khóc chào đời, tiếng khóc thê lương đến nao lòng.

"Không.... Thất nhi..." Dạ Vô Thần hét lên trong tuyệt vọng, nàng đã đi rồi, rời bỏ hắn, dần có là nghiệt duyên cố sao phải hành hạ người ta như vậy, sinh li tử biệt tựa hoa lá bỉ ngạn không bao giờ gặp gỡ...

Ngay giờ phút đó, âm khí bao trùm lấy toàn bộ sông Vong Xuyên, Dạ Vô Thần đau đớn ôm lấy hài tử, lệ đỏ không ngừng tuôn trào nơi khóe mắt: "Nàng là kẻ bội tín... bội tín..."

[...]

Ngàn năm sau

Bên căn nhà trúc dưới đỉnh núi, một đồng hoa bỉ ngạn rực rỡ khoe sắc dưới ánh sáng mặt trời, hai bóng dáng một lớn, một nhỏ đang cặm cụi chăm thùng tưới nước.

” Phụ thân...”. Tiếng trẻ con nũng nịu vang lên, gương mặt lấm lem vì bùn đất.

Dạ Vô Thần mỉm cười nhìn con trai, vội vàng bỏ thùng xuống, bế tiểu hài tử vào lòng.

” Vũ nhi ngoan, lát phụ thân đưa con đi thăm Diêm Gia Gia”.

” Vũ nhi không muốn đi, Vũ nhi muốn gặp mẹ...”. Mạnh Vũ lắc đầu nguầy nguậy, trong lòng vẫn chỉ muốn gặp mẹ.

Dạ Vô Thần sững người, ánh mắt nhìn về phía từng bông hoa bỉ ngạn.

” Vũ nhi ngoan, chỉ cần hoa lá bỉ ngạn nở cùng nhau, mẹ con sẽ trở về”.

” Thật sao...”. Mạnh Vũ hai mắt lấp lánh, nhìn chăm chăm vào đồng hoa bỉ ngạn, mẹ sẽ trở về bên Vũ nhi.

Hoa lá bỉ ngạn, bao giờ mới nở cùng nhau...

Bất chợt, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Dạ Vô Thần

” Thần, Vũ nhi... thiếp đã trở về....”.

[TOÀN VĂN HOÀN]

Đôi lời của Tình Tình: Cảm ơn mọi người thời gian qua đã theo dõi truyện của Tình, vốn dĩ muốn truyện dài hơn nhưng mà như vậy chắc đã đủ rồi, kết này cũng như OE, Mạnh Thất có trở về hay không cũng tùy thuộc vào suy nghĩ của mọi người... giống như hoa và lá của bỉ ngạn có bao giờ sẽ nở cùng nhau....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-ba-mot-doan-nghiet-duyen>